

Τὰ “ἐμβόλια” ἔναντι τοῦ Covid-Sars 2
ὕπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας
τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς
Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ

“ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου”

Ψαλμ. 140,5

Εἰσαγωγικά

Ἡ κατάσταση, ποὺ προέκυψε κατὰ τὴν τελευταία διετία ἀπὸ τὴν ἐπέλαση τῆς διαβόητης “πανδημίας” τοῦ Sars-CoV-2, δημιούργησε πολλὰ ἐρωτηματικά, ἀνέδειξε μεγάλα προβλήματα καὶ ἔβαλε σὲ πολλαπλὰ διλήμματα τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ ἀσκηθεῖσα πολιτική, γιὰ τὴν ἀνάσχεση τοῦ “πανδημικοῦ κύματος”, μέχρι σήμερα, σχεδιάσθηκε “δίχα Θεοῦ καὶ πρὸ Θεοῦ καὶ οὐ κατὰ Θεόν¹”, ἀνέδειξε δὲ τὴν πρόθεση τῶν ἐπιτηδείων νὰ ὑλοποιήσουν ἄθεσμες σκοπιμότητες, μὲ στόχο νὰ χειραγωγήσουν τὸν ἄνθρωπο, ὡς ἄβουλο ὄν, στοὺς σκοτεινοὺς ἀτραπούς μιᾶς ἀντίθεης καὶ ἀδιέξοδης πορείας, ξένης πρὸς τὴν οὐσιώδη προοπτικὴ τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας.

Ἡ ἰατρικὴ ἐπιστῆμη ἀλλοιώθηκε σὲ τέρας ἀλλόκοτον, μετὰ τὴν ἄμικτη καὶ παρά φύση μείξη τηςⁱⁱ μὲ τὸν ὑλισμὸ καὶ τὸν θετικισμό, τὶς ἰδεολογίες ἐκεῖνες, ποὺ πριμοδοτοῦν τὰ πάσης φύσεως πολιτικο-οικονομικὰ συστήματα, καὶ ἐξασφαλίζουν στοὺς “εἰδικούς” λιπαρὸ χρηματισμό, λαμπρὴ καριέρα, κοσμικὴ λάμψη, μέχρις ὅτου “σβήσουν τὰ φῶτα τῆς γιορτῆς”, λάμπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἀποκαλυφθοῦν τὰ ἐρείπια.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ξεχωριστά, ἀπὸ ἀπόλυτη ἀξία, κατάντησε στατιστικὸ μέγεθος, ποὺ ἀξιολογεῖται ἀπὸ τὰ χρηματοπιστωτικὰ πρότυπα ὠφέλους-ζημίας. Ἡ δαρβινικὴ θεωρία τὸν εἶδε ὡς σύμβαμα (τυχαῖο γεγονός). Ὁ φροῦδισμὸς τὸν ἐξώθησε στὴν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἔλλειψη νοήματος στὴ ζωὴ, διότι βλέπει τὴν ζωὴ νὰ ἐξαντλεῖται στὸ φρικτὸ ὄριο τοῦ θανάτου. Καὶ, τέλος, ὁ μαρξισμὸς τὸν κατέστησε κοινωνικὸ ἐξάρτημα, ἐφ’ ὅσον, κατὰ τὴν θεωρία του, ὁ ἄνθρωπος δὲν καθορίζεται ἀπὸ τὴ συνείδησή του, ἀλλ’ ἀντιθέτως, ἡ κοινωνικὴ του ὑπόσταση καθορίζει καὶ τὴ συνείδησή του.

Ἡ ὑγεία ὡς ἀγαθὸ παραδόθηκε στοὺς κροίσους τῆς μεγάλης πόρνης, τῆς ὑπερανταντικῆς νέας Βαβυλῶνοςⁱⁱⁱ, καὶ ἔγινε τὸ ἐργαλεῖο μιᾶς μανιώδους καὶ δαιμονικῆς ἐπέλασης κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας. Οἱ κυβερνήσεις ἔγιναν ὑπεργολάβοι τῶν πολυεθνικῶν φαρμακευτικῶν ἐταιρειῶν ἢ ἄλλων σκοτεινῶν ὑπερκρατικῶν δυνάμεων, ποὺ διέστρεψαν τὸν φιλόανθρωπο στόχο τῶν βιο-ιατρικῶν ἐπιστημῶν, ὅπως αὐτὸς θεόθεν ὀρίζεται^{iv}, σὲ ἀπάνθρωπη

καὶ δαιμονικὴ ἀστυνόμηση τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ζωῆς.

Ἐκατομμυριοῦχος, ἄφρων “τεχνολόγος”, χρηματοδοτεῖ σήμερα κατὰ 30% ἐτησίως τὸν Παγκόσμιον Ὄργανισμόν Ὑγείας, ὁ ὁποῖος προωθεῖ δι’ αὐθαιρέτων ἰδεολογικῶν κριτηρίων τὴν μείωση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς μὲ παντοειδεῖς τρόπους, τόσο σὲ θεωρητικὸ ὅσο καὶ σὲ πρακτικὸ ἐπίπεδο.

Ὅμως, ἡ φυσικὴ νομοτέλεια, ἡ ὁποία τάχθηκε νὰ βάζει ὅρια στὴν ὕβρη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ ἱεροῦ, εἶναι ἀπαραβίαστη. Τὸ μεγαλουργημὰ τῆς Βαβέλ, ποῦ θὰ ἄφηνε μνημὲς θαυμασμοῦ στοὺς ἀπογόνους τῶν ἐπιστημόνων τῆς ἐποχῆς, κατήντησε νὰ γίνῃ ἡ αἰτία σύγχυσης καὶ διχασμοῦ^v, καὶ ὁ προσωκρατικὸς φιλόσοφος Ἡράκλειτος, μέσα ἀπὸ τίς ἀμυδρὲς ἐλλάμψεις τοῦ σπερματικοῦ λόγου^{vi}, προειδοποιοῦσε : «Ἥλιος οὐχ ὑπερβῆσει μέτρα, εἰ δὲ μὴ Ἐρινύες μιν Δίκης ἐπίκουροι ἐξευρήσουσιν^{vii}».

Μὲ τίς σκέψεις αὐτές στὴν ἀκολουθοῦσα σύντομη μελέτη ἐξετάζουμε στὸ πρῶτο μέρος τὴν προέλευση καὶ τὴ φύση τῶν ἐμβολίων ἔναντι τοῦ Covid-Sars 2 καὶ στὸ δεύτερο ἀξιολογοῦμε τὰ δεδομένα, ποῦ ἀναδύθηκαν στὴν ἐπιφάνεια ἀπὸ τὴ παρασκευὴ καὶ κλινικὴ χρῆση τους, σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔχει ὡς Κεφαλὴν, τὸν μόνον ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον Θεόν, τὸν παντεχνήμονα Λόγον τοῦ Πατρὸς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, δι’ Οὗ “τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε^{viii}”.

Α' Τὰ ἐμβόλια ἔναντι τοῦ Sars-CoV-2

1.Τὶ εἶναι ἐμβόλιο;

Ἐμβόλιο εἶναι ἓνα βιολογικὸ προϊόν ἀπὸ νεκρὸ ἢ ἀδραννοποιημένο νοσογόνον παράγοντα (ιό, βακτήριο, μύκητα, παράσιτο), ὁ ὁποῖος εὐθύνεται γιὰ μιὰ λοιμικὴ νόσο. (Παρενθετικά, ἄς σημειωθεῖ, ὅτι ὁ Sars-CoV-2 εἶναι χιμαϊρικὸς ἴος καὶ ὄχι ἀπολύτως φυσικὸ προϊόν^{ix}.)

Σκοπὸς τοῦ ἐμβολίου εἶναι νὰ εὐαισθητοποιήσῃ τὸ ἀνοσοποιητικὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο ἀναγνωρίζοντας τὸν ξένο αὐτὸ παράγοντα ὡς εἰσβολέα, παράγει ἀντισώματα (IgM, IgG, IgA) γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουν καὶ, παραλλήλως, διεγείρει τὰ λεγόμενα κύτταρα μνήμης (B- καὶ T-λεμφοκύτταρα), ὥστε σὲ ἐνδεχόμενη ἐπαναμόλυνση νὰ τὸν ἀναγνωρίσει καὶ νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ ἐκ νέου.

Εἰσηγητὲς τῶν ἐμβολίων ὑπῆρξαν “τὰ πτωχὰ καὶ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου”, ποὺ ὁ Θεὸς ἐξέλεξε, “ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνει^x.” Συγκεκριμένα, οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἰατροί, Ἐμμανουὴλ Τιμόνης καὶ Ἰάκωβος Πυλαρινός, συνέλαβαν τὴν ἔννοια τῆς ἀνοσοποίησης ἀπὸ τὴν λαϊκὴ ἰατρικὴ, στὴν τουρκοκρατούμενη Ἑλλάδα καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη.

Διαπίστωσαν, ὅτι ὁ ἐνοφθαλμισμὸς παθολογικοῦ ἵστοῦ ἀπὸ προσβεβλημένο πρόβατο, μὲ εὐλογιά, στὸ χέρι τῶν παιδιῶν ἀπέφερε θαυμαστὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα, προφανῶς ἀπὸ τὴν ἀπόκτηση φυσικῆς ἀνοσίας. Ἐκ

τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν προέκυψε, στή συνέχεια, ἡ πρώτη ἐπίσημη ἐπιστημονική δημοσίευση στὸ ἀγγλικὸ περιοδικό, “Philosophical Transactions” τῆς Royal Society, τὸ ἔτος 1714^{xi}. Παρόμοιες πληροφορίες μετέφερε τὸν ἴδιο καιρὸ στὴν πατρίδα της καὶ ἡ ἀγγλίδα ποιήτρια λαίδη Mary Wortttley Montagu, σύζυγος τοῦ ἀγγλοῦ πρεσβευτῆ στὴν Κωνσταντινούπολη, τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη^{xii}. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ θεραπευτική-προληπτικὴ αὐτὴ πρακτικὴ, σύμφωνα μὲ ἰατροεθνολογικὲς μελέτες, ἦτο γνωστὴ καὶ στὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική, ὅπου θαυμάζει κανεῖς τὴν ἀδάμαστη καὶ δυναμικὴ ἐφευρετικότητά τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ, ὡς θείου δωρήματος^{xiii}.

Τὰ ἐμβόλια, τὰ ὁποῖα ἀναπτύχθηκαν στὴν συνέχεια, περιείχαν ἓνα ἐξασθενημένο ἢ ἀπενεργοποιημένο ἰό, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν εἴσοδό του στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, δημιουργοῦσε τὰ παραπάνω εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα γιὰ τοὺς νοσοῦντες, δηλαδή δημιουργία ἀντισωμάτων καὶ κυτταρικῆς μνήμης.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1972 ἄρχισε, ὀλίγον κατ’ ὀλίγον, νὰ διαφοροποιεῖται ὁ τρόπος παραγωγῆς ἐμβολίων, μὲ τὴν χρῆση ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταρικῶν σειρῶν, ποὺ προκύπτουν ἀπὸ, ἐπὶ τούτου, ἐκτρώσεις ἐμβρύων ἀνθρώπων, μὲ “ἀνωνύμους γονεῖς”(!), καὶ μέσῳ γενετικῆς μηχανικῆς.

Σήμερα κυκλοφοροῦν οἱ ἐξῆς τύποι ἐμβολίων, συμφώνως πρὸς τὴν πλέον ἔγκυρη καταγραφή τους ἀπὸ τὸ Institute Charlotte Losier^{xiv}.

α. Έμβόλια, που περιέχουν ολόκληρο ιό, εξασθενημένο ή αδρανοποιημένο. (Whole Virus vaccine-Live attenuated or inactivated)

β. Έμβόλια, βασισμένα σε ιικό φορέα (vector-Based vaccine) (Κατ' ουσίαν πρόκειται για έμβολιο DNA)

γ. Έμβόλια RNA (RNA Vaccine)

δ. Έμβόλια DNA (DNA Vaccine)

Από τους παραπάνω τύπους έμβολίων, ο πρώτος αποτελεί την γνωστή και παραδοσιακή μορφή. Ο εξασθενημένος ή αδρανοποιημένος ιός, εισάγεται στο μεσοκυττάριο υγρό του ανθρώπινου σώματος, με σκοπό την δημιουργία αντισωμάτων.

Οι άλλοι τύποι λειτουργούν ως “γενετικοί τροποποιητές”, κατὰ τὸν ἀνοσολόγο καὶ ἰολόγο Robert W. Malone. Τὸ ἐνιέμενο ὑλικὸ χειραγωγεῖται καταλλήλως, μετὴ χρήση βιοτεχνολογίας, ὥστε νὰ εἰσέλθει στὸ πρωτόπλασμα ἢ τὸν πυρήνα τοῦ ἀνθρώπινου κυττάρου καὶ νὰ προκαλέσει ἀνοσοδιέγερση, μέσα ἀπὸ πολυσύνθετους βιολογικοὺς ἀτραπούς. Συνεπῶς, δὲν πρόκειται γιὰ κατ' ἀκρίβεια έμβόλια, ἀλλὰ γιὰ γενετικὲς παρεμβάσεις, στὸ ἀνθρώπινο σῶμα.

Τὸ CDC, ἔκαμε δεκτὴ τὴν παραδοχὴ αὐτὴ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἀλλάξει τὸν ὅρισμό τοῦ έμβολίου ἀπὸ 01^{ης} Σεπτεμβρίου 2021, ὑπὸ τὴν πίεση δικηγόρων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, πὸ προσέφυγαν κατὰ τῆς ὑποχρεωτικότητας τοῦ νεοτεύκτου “έμβολίου” ἔναντι τοῦ Cov-Sars-2.

Ὡς ἐμβόλιο, μέχρι τὴν 31^η Αὐγούστου 2021, ἀνεγνωρίζετο «ἓνα προϊόν, ποὺ διεγείρει τὸ ἀνοσολογικὸ σύστημα τοῦ ἀτόμου γιὰ νὰ παράξει ἀνοσία ἔναντι συγκεκριμένης νόσου, προστατεύοντας τὸ ἄτομο ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη νόσο.» («A product that stimulates a person's immune system to produce immunity to a specific disease, protecting the person from that disease»). Μὲ τὸν νέο ὀρισμὸ, ὡς ἐμβόλιο θεωρεῖται “ἓνα παρασκεύασμα, ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ διεγείρει τὴν ἀνοσολογικὴ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ ἔναντιον νοσημάτων” (“A preparation that is used to stimulate the body's immune response against diseases”).

Οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο ὀρισμῶν εἶναι σαφῶς διακριτές. Τὸ ἐμβόλιο, σύμφωνα μὲ τὸν παλαιὸ ὀρισμὸ, χαρακτηρίζεται ὡς “πρόϊόν” (product), ἐνῶ στὸν νέον ὀρισμὸ ὡς “παρασκεύασμα” (preparation), μὲ σκοπὸ νὰ περιλάβει κάθε ἐργαστηριακὴ παρέμβαση, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ προκύψει τὸ τελικὰ ἐνιέμενο ὑλικὸ στὸν ἐμβολιαζόμενον. Ἐπίσης, στὸν νέον ὀρισμὸ, ἀντὶ νὰ διασφαλιστεῖ ἡ πρόκληση ἀνοσίας ἔναντι συγκεκριμένης νόσου, ὅπως εἶχε ὁ παλαιὸς ὀρισμὸς, ἀπλῶς γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ ἀνοσοδιέγερση (stimulate immune response) ἔναντι νοσημάτων!!! Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοια τοῦ ἐμβολιασμοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν νέον ὀρισμὸ, ὁ ἐμβολιασμὸς παράγει προστασία, ἐνῶ μὲ τὸν παλαιότερον παράγει ἀνοσία. Κατὰ συνέπεια τὰ χρησιμοποιούμενα “ἐμβόλια” ἔναντι τοῦ sars-cov-2 δὲν ἀντιστοιχοῦν πλήρως στὸν κλασσικὸ

όρισμό του έμβολίου.

Έξ αὐτῶν καταφαίνεται ἡ προσαρμογή τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου στὴν “πολιτικὴ ὀρθότητα” καὶ ἡ ἀποξένωσή του ἀπὸ τὴν τεκμηριωμένη γνώση. Πλέον, «ὅ,τι ἀρέσει στὸν ἡγεμόνα (γιὰ τὸ σήμερα, γράφε στὴν πολιτικὴ ὀρθότητα) ἔχει ἰσχὺν νόμου» («Quod principi placuit legis habet vigorem^{xv}»), κατὰ τὴν διαπίστωση τοῦ ῥωμαίου νομικοῦ Δομιτίου Οὐλπιανοῦ, στὶς ἐποχὲς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ῥωμαϊκοῦ ἀπολυταρχισμοῦ. Ὅπως ἐπίσης στὴν “προεπαναστατικὴ” Γαλλία ἡ θέληση τοῦ βασιληᾶ ἦταν νόμος («qui veut le roi si veut la loi»).

Τέλος, ἡ προκλινικὴ παραγωγή ὄλων τῶν συγκεκριμένων ἐμβολίων γίνεται μέσα σὲ μιὰ “ἐργοταξιακὴ μονάδα”, ποὺ προέρχεται ἀπὸ κυτταροσειρὲς ζωικῶν ἢ ἀνθρώπινων ἐμβρυϊκῶν κυττάρων. Στὴν πλειοψηφία τους, τὰ παραδοσιακὰ ἐμβόλια δὲν χρησιμοποιοῦν ἀνθρώπινες ἐμβρυϊκὲς σειρὲς, σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ ἐμβόλια RNA-DNA, στὰ ὁποῖα συντριπτικὰ ἐπιλέγεται ἡ τεχνικὴ αὐτή^{xvi}.

2.Τὶ εἶναι οἱ κυτταροσειρὲς;

Οἱ κυτταροσειρὲς προκύπτουν ἀπὸ τεχνικὲς καλλιέργειες ζωικῶν ἢ ἀνθρωπίνων κυττάρων καὶ χρησιμοποιοῦνται ἐκτενῶς, τόσο σὲ βιοχημικὲς ὅσο καὶ σὲ φαρμακολογικὲς μελέτες.

Γιὰ τὴν προκλινικὴ παραγωγή τῶν ἐμβολίων ἔναντι τοῦ Sars-CoV-2, ποὺ κυρίως κυκλοφοροῦν σήμερα

(PfizerBioNtech, Moderna, Johnson & Johnson, Astra Zeneca και Sputnik), χρησιμοποιήθηκαν ανθρώπινες έμβρυϊκές κυτταροσειρές.

Τὰ έμβόλια Sputnik και Astra Zeneca, παράγονται μέσω τεχνολογίας ανασυνδυασμένου DNA στην κυτταρική σειρά HEK 293, που προέρχεται από γενετικώς τροποποιημένα έμβρυϊκά νεφρικά κύτταρα υγιούς θήλεως ανθρώπου, έκτρωθέντος τὸ 1972^{xvii}.

Τὸ έμβόλιο τῆς Johnson & Johnson παράγεται μέσω τεχνολογίας ανασυνδυασμένου DNA, στην κυτταρική σειρά PER.C6 TetR, ἡ ὁποία προέρχεται από τὸν ἀμφιβληστροειδῆ ἴστο ἑνὸς έμβρύου ἡλικίας 18 εβδομάδων, που έκτρώθηκε τὸ 1985 ^{xviii}.

Τὰ έμβόλια τῆς PfizerBioNtech, και Moderna χρησιμοποιοῦν, επίσης, τὴν έμβρυϊκή ανθρώπινη κυτταρική σειρά HEK 293, ὅπως προκύπτει από πλῆθος πηγῶν, στην 3η προκλινική φάση^{xix}. Οἱ φαρμακευτικές αὐτὲς εταιρεῖες ἐπιμελῶς προσπαθοῦν νὰ ἀποκρύψουν τέτοιου εἴδους πληροφορίες από τὸ εὐρὸ κοινό, γι' αὐτὸ και οἱ δημοσιοποιημένες πληροφορίες τους εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐπισφαλεῖς.

Ἡ κ. Melissa Strickler, ὑπεύθυνη διασφάλισης τοῦ ἐλέγχου τῆς ποιότητας τῶν προϊόντων τῆς Pfizer/BioNtec, δημοσιοποίησε εταιρικά e-mail, με τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνεται ἡ χρήση ἀνθρωπίνου έμβρυϊκοῦ ἴστοῦ σὲ ἐργαστηριακές δοκιμὲς τοῦ συγκεκριμένου έμβολίου. Σ' αὐτὰ τὰ e-mail διαπιστώνεται, ὅτι ὁ Philip Dormitzer, ἐπικε-

φαλῆς ἐπιστημονικὸς διευθυντὴς τῆς Pfizer, παραδέχτηκε τὴν χρησιμοποίησιν ἀνθρωπίνου ἐμβρυϊκοῦ ἰστοῦ στὸ πρόγραμμα τῶν ἐμβολίων τῆς ἐταιρείας.

Ἡ κ. Melissa Strickler, ἡ ὁποία ἀπολύθηκε, ἀπὸ τὴν Pfizer, μετὰ τὶς ἀποκαλύψεις τῆς, ἀφήνει αἰχμές, ὅτι πιθανὸν τὰ ἐμβόλια τῆς πρώην ἐταιρείας τῆς νὰ περιέχουν πρωτογενῆ ἰστὸ τῶν ἐμβρύων^{xx}. Τὴν θέσιν αὐτὴ ἔχει ἤδη ὑποστηρίξει ὁ παιδίατρος Δρ Paul A. Offit τοῦ Νοσοκομείου Παίδων τῆς Φιλαδέλφειας τῶν ΗΠΑ, ὁ ὁποῖος, ἐρωτηθεὶς, σὲ συνέντευξή του, ἂν ὑπάρχουν ἴχνη DNA ἀπὸ τὶς ἀρχικὲς ἐκτρώσεις τῆς δεκαετίας 1960, ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ μονολεκτικὰ -Ναί-^{xxi}. Τοῦτο βεβαιώνεται καὶ ἀπὸ ἄλλες ἔρευνες, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες τὰ ἐμβόλια γενικῶς δὲν εἶναι καθαρὰ, ὅσο ὑψηλὲς κι' ἂν εἶναι οἱ προδιαγραφὲς τῆς ἐκπλυσῆς τους^{xxii}.

3. Ὑπάρχουν ἐμβόλια παραδοσιακῆς τεχνικῆς στὴν φαρμακευτικὴ ἀγορά;

Στὴν φαρμακευτικὴ ἀγορά, παγκοσμίως, κυκλοφοροῦν ἐμβόλια γιὰ τὰ ὁποῖα, στὴν προκλινικὴ παρασκευὴ τους, ὅπως προελέχθη, δὲν χρησιμοποιήθηκαν ἀνθρώπινες κυτταροσειρές καὶ δὲν κατευθύνονται στὸ ἀνθρώπινο κύτταρο, ἀλλὰ παραμένουν στὸ μεσοκυττάριο ὑγρὸ, γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἀνοσιακὴ ἀπόκριση τοῦ ὀργανισμοῦ, μὲ τὴν ἀντιγονικὴ τους δράση.

Ἐπισημαίνουμε, ὅμως, ὅτι κυκλοφοροῦν παραδοσιακὰ ἐμβόλια, δηλαδή χωρὶς τὴν παρέμβαση γενετικῆς μη-

χανῆς, ἀλλὰ μὲ τὴν χρῆση ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταροσειρῶν. Ὅπως, ἐπίσης, ὑπάρχουν ἐμβόλια χωρὶς τὴν χρῆση ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταροσειρῶν, ἀλλὰ μὲ γενετικὴ παρέμβαση.

4. Τὰ ἐρωτήματα ποὺ προκύπτουν

Μὲ βάση τὶς παραπάνω σύντομες ἐπισημάνσεις, τίθενται αὐτονοήτως ἠθικὰ διλήμματα γιὰ τοὺς ἀποδέκτες τῶν ἐμβολίων.

- Εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ χρῆση προϊόντων φόνου, μὲ σκοπὸ καὶ στόχο τὴν προστασία τῆς υἱείας;

-Εἶναι θεμιτὴ ἡ χρῆση γενετικῆς μηχανῆς στὸ θεόπλαστο σῶμα μας, μὲ κίνδυνο ἀλλοίωσης τῆς βιολογικῆς μας ὑποστάσεως, ὅπως τὴν ἐξυφαίνει ὁ Δημιουργός, μέσα ἀπὸ τὴν ἀπειρὴ σοφία καὶ ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο;

- Θεωρεῖται ἢ ὄχι δυνητικὴ αὐτοκτονία ἡ παράδοση σὲ ἐμβόλια, ποὺ προκαλοῦν ἀνεξέλεγκτο ἀριθμὸ θανάτων καὶ ἀσύλληπτες μετρήσεις σοβαρῶν παρενεργειῶν, μὲ τραγικὲς ἐπιπτώσεις στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἰατρικῆς;

-Κανονίζεται ὁ κληρικὸς ἢ ὁ λαϊκός, ὁ ὁποῖος ἐκθύμως καὶ αὐτεξουσίως ἐμβολιάζεται ἢ καὶ προωθεῖ τὴ συγκεκριμένη ἐμβολιαστικὴ δράση, μὲ ἀνθρώπινες κυτταροσειρές;

Β' Ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περὶ τοῦ ἐμβρίου ἀνθρώπου

1. Ἁγία Γραφή

Ὁ ἐκ τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν Βασίλειος τονίζει στοὺς κατ'ἐπιτομὴν ὅρους, μὲ τεκμηρίωση στὴν Ἰωάννεια θεολογία^{xxiii}, ὅτι δὲν ὑπάρχει κενὸ στὴν Ἁγία Γραφή. Κάθε σκέψη ἢ λόγος ἢ πράξις (‘κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ πρᾶξιν’) πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἀπ'αὐτήν, τόσον ὅσον ἀφορᾶ τὰ ‘διεσταλμένα’, δηλ. τὰ σαφῶς διατυπωμένα, ὅσον καὶ τὰ ‘σεσιωπημένα’, δηλ. αὐτά, ποὺ ἐννοοῦνται. Ὡς ἐκ τούτου, λυδία λίθος λόγων καὶ ἐνεργειῶν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, γι'αὐτό καὶ κάθε ἐνέργειά του ἔχει πρωτίστως θεολογικὸ χαρακτήρα^{xxiv}.

Ἀκόμη καὶ οἱ φυσικὲς – βιολογικὲς ἀνάγκες, τὰ ἀδιάβλητα πάθη, στὰ ὁποῖα καταδέχθηκε νὰ ὑποταγεῖ καὶ ὁ Κύριος, ἔχουν θεολογικὸ ὑπόβαθρο, διότι μᾶς θυμίζουν τὴν ἀνελευθερία στὴν ὁποία τὸ ἀνθρώπινο γένος διολίσθησε μετὰ τὴν ἀδαμικὴ παρακοή, ἀλλὰ καὶ τὴν βασικὴ δογματικὴ ἀρχή, ὅτι ὁ Κύριος ἔγινεν ὁμοούσιος μὲ τὴν φύση μας, παρεκτὸς ἁμαρτίας, διὰ τῆς ἐν χρόνῳ ἐνανθρωπήσεώς Του, ὅπως ἀειδίως εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἀποτελεῖ αἰρετίζουσα διδασκαλία ἡ ἄποψη, ὅτι ‘ὁ ἐμβολιασμὸς δὲν εἶναι θεολογικὸ, ἀλλὰ ἰατρικὸ θέμα’. Πρόκειται γιὰ συνθηματικὴ ἀποστροφὴ καμπάνιας (slogan), ποὺ χρησιμοποιοεῖται ὡς ψυχολογικὸς προπα-

γανδιστικὸς μηχανισμὸς ὑπὲρ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐμβολιασμοῦ, χωρὶς τὴν παραμικρὴ θεολογικὴ τεκμηρίωση, τόσον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λογικὴ καὶ αὐτεξούσια φύση τοῦ ἀνθρώπου^{xxv}, ὅσο καὶ τὸν δαιμονικὸ τρόπο παραγωγῆς τῶν “ἐμβολίων” αὐτῶν.

Μὲ τὴν ἀντίληψη αὐτὴ θίγεται ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀγνοεῖται ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνείδηση τοῦ πληρώματός Της καὶ στανικῶς ἐπιβάλλονται μέτρα σατανικῆς ἐμπνεύσεως, μακρὰν τῆς ἀγιοπατερικῆς παραδόσεως. Πρόκειται γιὰ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξο ἐκκλησιολογία, ὅπως “ὀρθὰ κοφτά” ἀποφαίνεται ὁ ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης: «Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι καράβι τοῦ κάθε Ἐπισκόπου, γιὰ νὰ κάνει ὅ,τι θέλει^{xvi}.»

Ἐπίσης, διακινουῦνται καὶ οἱ δῆθεν συμβιβαστικὲς τοποθετήσεις, ὅτι “ἐπιστήμη καὶ πίστη ἀλληλοσυμπληρώνονται”. ὦ, τῆς ὕβρεως! Ὁ βεβηλάνθρωπος ἀπαιτεῖ ἰσοθεΐα. Γιατὶ ἄρά γε ἀγνοοῦν, ὅτι “πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη^{xvii}” καὶ γιὰτὶ παρακάμπτουν τὴν πνευματικὴ νομοτέλεια, ποὺ διατρέχει τὴν ἱστορία, ὅτι “ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλολύξατε; ^{xxviii}”

α. Παλαιὰ Διαθήκη

Στὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδου καταγράφεται ἀπὸ τὸν Προφήτη Μωϋσῆ διάταξη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς παλαιοδιαθηκικῆς διδασκαλίας, περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνθρωπίνης ἀξίας τοῦ ἐμβρύου.

Σύμφωνα με τὴν ἐξίσωση τῆς ἀνταποδοτικῆς κυρώσεως- *lex talionis*, (ὅπως «ὄφθαλμὸν ἀντὶ ὄφθαλμοῦ», «ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» κ.ἄ.), ἐὰν ὑπάρξει διαπληκτισμὸς μεταξὺ δύο ἀνδρῶν, πληγεῖ κάποια γυναίκα στὴν κοιλιακὴ χώρα καὶ ἀποβληθεῖ τὸ ἔμβρυο, σὲ περίπτωση ἐγκυμοσύνης της, τότε, ἐὰν τὸ ἔμβρυον εἶναι μὴ ἐξεικονισμένον ἐπιβάλλεται στὸ δράστη χρηματικὴ ποινὴ, ἐὰν ὅμως εἶναι ἐξεικονισμένον ἐπιβάλλεται θάνατος^{xxix}.

Ἵπῆρξε λοιπὸν ἡ ἐκτίμηση ἐκ μέρους μικρᾶς μερίδος ἐρμηνευτῶν, ὅτι τὸ μὴ ἐξεικονισμένον ἔμβρυον δὲν εἶναι ἀκόμη ἐμψυχωμένο, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ ἐξεικονισμένον εἶναι πλήρης ἄνθρωπος μὲ λογικὴ ψυχὴ. Τὸ συμπέρασμα τοῦ ἐρμηνευτικοῦ αὐτοῦ συλλογισμοῦ εἶναι ἰδιαίτερα ἀσθενές. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἁγία Γραφὴ ἐρμηνεύεται διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐπικαλούμαστε ὡς ἐρμηνευτικὸ ἐπίκουρο δύο ἄλλες μωσαϊκὲς διατάξεις, ποὺ καταγράφονται στὸ ἴδιο κεφάλαιο τῆς Ἐξόδου.

Σύμφωνα με τὴν πρώτη διάταξη, ἐὰν κάποιος προκαλέσει σκοπίμως θανάσιμο κτύπημα σὲ ἄλλον, θὰ πρέπει νὰ τοῦ ἐπιβληθεῖ θανατικὴ ποινὴ. Ἐὰν, ὅμως, τὸ θανάσιμο κτύπημα εἶναι ἀκούσιο, τότε ἀπλῶς ὁ δράστης ἐξορίζεται^{xxx}.

Σύμφωνα με τὴν δευτέρα διάταξη, ἐὰν ταῦρος χτυπήσει κάποιον θανάσιμα, λιθοβολεῖται ὁ ταῦρος, ἀλλὰ ὁ ἰδιοκτήτης του κηρύσσεται ἀθῶος. Ἐὰν, ὅμως, εἶχαν προηγηθεῖ στὸν ἰδιοκτήτη παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἐπικινδυνότητα τοῦ ταύρου καὶ παρὰ τίς διαμαρτυρίες δὲν

εἶχε ἀφανίσει τὸν ταῦρον, τότε καὶ ὁ ταῦρος λιθοβολεῖται καὶ ὁ ἰδιοκτήτης καταδικάζεται σὲ θάνατο^{xxxii}.

Κατὰ συνέπεια, ἐπειδὴ μέχρι τὸν τρίτο μῆνα δὲν εἶναι ἐξωτερικὰ ὄρατὴ ἡ ἐγκυμοσύνη, ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου δὲν ἐμπίπτει ἀπολύτως στὸν νόμο τῆς ἀνταποδόσεως, διότι δὲν ἀποδεικνύεται ἡ πρόθεση τοῦ δράστη. Μετὰ, ὅμως, τὸν τρίτο μῆνα ἡ μήτρα ἀρχίζει νὰ προβάλλει πάνω ἀπὸ τὰ ὀστᾶ τῆς λεκάνης καὶ γίνεται ἐμφανὴς κάτω ἀπὸ τὸ κοιλιακὸ τοίχωμα, ἰδιαίτερος στὶς πολύτοκες.

Ἡ ἀποβολή, λοιπόν, τοῦ ἐμβρύου ἀνθρώπου, ποὺ προκαλεῖται μετὰ ἀπὸ κτύπημα στὴ γυναίκα, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἐγκυμοσύνης της, τιμωρεῖται μὲ συμβατικὲς κυρώσεις, διότι ἔχει γίνῃ ἐξ ἀγνοίας καὶ ὄχι ἐκ προθέσεως τοῦ δράστη. Ἡ ἀποβολή, ὅμως, μὲ ἐμφανῆ τὰ σημεῖα τῆς ἐγκυμοσύνης, λογίζεται ὀρθῶς ὡς θανατηφόρο πλήγμα ἐκ προθέσεως, γιὰ τὸ ἔμβρυο, καὶ, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνταποδοτικῆς κυρώσεως, τιμωρεῖται μὲ θάνατον· ὁ δράστης πρέπει νὰ ἀποδώσει “ζωὴν ἀντὶ ζωῆς.”

Συνεπῶς, ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀποφαίνεται περὶ τοῦ χρόνου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐμψυχώνεται τὸ ἔμβρυον, ἀλλὰ συναρτᾶ τὴν δικαστικὴ του κρίση σύμφωνα μὲ τὴν πρόθεση τοῦ δράστη^{xxxiii}.

Ὡσαύτως, ἡ Παλαιὰ Διαθήκη γέμει πλήθος χωρίων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐμφαντικὰ ἐπισημαίνεται, ὅτι ἡ πανσθενουργὸς δύναμη τοῦ Θεοῦ ὑφαίνει καὶ καλλιτεχνεῖ “ἐν κρυφῇ^{xxxiii}”, μέσα στὰ μητρικὰ ἄδυστα, ξεχωριστά, τὸν κάθε ἄνθρωπο, ὡς δική Του εἰκόνα. Δὲν ὑπάρχει βιολογικὴ δι-

αδικασία ανεξάρτητη από τὴ βούληση τοῦ Πλαστοουργοῦ καὶ ἄσχετη μέσα στὸ εὐρύτερο σχέδιο ποὺ οἰκονομεῖ γιὰ τὴν πορεία καὶ τὸ τέλος (σκοπὸ) τῆς Δημιουργίας. Γι' αὐτό καὶ ὁ Μωϋσῆς ἐπιπλήττει τὸν ἀγνώμονα λαό μετὰ τὴν ἀκόλουθη ῥητορικὴ ἀποστροφή, τὴν διαχρονικὰ σύγχρονη καὶ ἀφυπνιστικὴ: «Ταῦτα Κυρίῳ ἀνταποδίδετε; οὕτω λαὸς μωρὸς καὶ οὐχὶ σοφός; οὐκ αὐτὸς οὗτος σου πατὴρ ἐκτέησά σε καὶ ἐποίησέ σε καὶ ἔπλασέ σε;»^{xxxiv} ».

β.Καινή Διαθήκη

Μετὰ τὸν Εὐαγγελισμό ἡ Θεοτόκος μετέβη «μετὰ σπουδῆς» (ταχύτατα) στὴν συγγενῆ της Ἑλισάβετ, ἡ ὁποία ζοῦσε στὴν ὄρεινὴ Ἰουδαία. Κατέφθασε ἐκεῖ, ὅταν ὁ Κύριος, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, εἶχε ἐνδομήτρια ἡλικία μόλις ὀλίγων ἡμερῶν. Τὸ ἔμβρυον Ἰωάννης, “πλησθεὶς Πνεύματος ἁγίου”, ἀναγνωρίζει τὸν Χριστόν ὡς Κύριον καὶ Θεόν, μετὰ τὸ ἐνδομήτριον σκίρτημά του καὶ τὸν θεόπνευστο λόγο του, διὰ τοῦ στόματος τῆς μητέρας του Ἑλισάβετ^{xxxv}.

Μετὰ τὸν Εὐαγγελισμό καὶ τὴν συνάντησιν τῆς Θεοτόκου μετὰ τὴν Ἑλισάβετ, τίθενται μετὰ ἀπόλυτη σαφήνεια οἱ βάσεις τοῦ χριστολογικοῦ δόγματος καὶ τοιουτοτρόπως “πληροῦνται” ἡ ἀτελέστερη καὶ σκιώδης Παλαιὰ Διαθήκη. Ἡ εὐρεῖα ἀνάπτυξις τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος διατυπώνεται μετὰ τοὺς Ὅρους τεσσάρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

2. Οικουμενικὲς Σύνοδοι

Σύμφωνα μὲ τὸν συνταχθέντα «Ὅρον πίστεως» τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου^{xxxvi}, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τέλειος Θεός καὶ τέλειος ἄνθρωπος μὲ λογικὴ ψυχὴ καὶ σῶμα. Ὅπως εἶναι ἀειδίως ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατὰ τὴν Θεότητα, εἶναι ὁμοούσιος καὶ μὲ ἡμᾶς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, «χωρὶς ἁμαρτίας», καθ' ὅσον ἡ σύλληψη τοῦ Χριστοῦ ἔγινε «οὐ σπερματικῶς ἀλλὰ δημιουργικῶς ἐκ Ἁγίου Πνεύματος καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου^{xxxvii}». «Σωματώθηκε» ὁ ἀσώματος ἐν χρόνῳ, προσλαμβάνοντας ἀκεραία τὴν ἀνθρώπινη φύση, σάρκα καὶ ψυχὴ λογικὴ, «ἔξ αὐτῆς ἄκρας τῆς ἐν Παρθένῳ τῇ παναγίᾳ συλλήψεως^{xxxviii}».

Πάνω στὴ χριστολογικὴ αὐτὴ βάση, κάθε ἄνθρωπος, ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀρχετύπου Χριστοῦ, εἶναι τέλειος ἄνθρωπος ἐξ ἄκρας συλλήψεως. Οἱ δογματικοὶ αὐτοὶ Ὅροι διατυπώνονται καὶ ἀπὸ τίς Γ', Ε', καὶ Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδους.

3. Συμφωνία ἁγίων Πατέρων (consensus Patrum)

Ἡ συμφωνία τῶν ἁγίων πατέρων εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αὐτοκελεύστου παρουσίας τοῦ Παρακλήτου στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Παράκλητος ἐμπνέει τοὺς ἁγίους Του, σὲ μία κοινωνία λόγων καὶ ἐμπειρίας, ἡ ὁποία στηρίζεται πάνω στὴν ἐδραία καὶ ἀδιάπτωτο στοὺς αἰῶνες διδασκαλίαν ἣν ὁ μὲν Κύριος ἔδωκεν, οἱ δὲ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν. Σᾶς παρέδωκα, γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος,

τὴν «παραδοθεῖσαν ἡμῖν παρὰ τῶν πατέρων ἀποστολικὴν πίστιν [...] συμφώνως ταῖς Ἁγίαις Γραφαῖς^{xxxix}». Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ παρατείνεται στοὺς αἰῶνες καὶ προβάλλεται «ἐν ἐκάστῳ χρόνῳ» τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας μας.

Ἀναφορικὰ, λοιπόν, πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξία τοῦ ἐμβρύου ἀνθρώπου, διαπιστώνεται πλήρης ταυτότητα στὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων, παγκόσμια καὶ διαχρονικά.

Ἐνδεικτικῶς καὶ μόνον, ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς γράφει, ὅτι «κατὰ τοῦτο εἰκὼν ἀνθρώπου γίνεται τοῦ Θεοῦ, καθότι εἰς γένεσιν ἀνθρώπου ἀνθρώπος συνεργεῖ». Καὶ ὁ πρῶτος συστηματικὸς θεολόγος, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὀρίζει πῶς, «οὔτε σῶμα πρὸ τῆς ψυχῆς ὑφίστατο, οὔτε ψυχὴ πρὸ τοῦ σώματος. Ὁ ἀνθρώπος σπεῖρει ἐν μήτρᾳ οὐκ ἄψυχον ἢ ἡμιάνθρωπον, ἀλλὰ τέλειον ἐρχόμενον ἔμψυχον ἀνθρώπον».

Ἰδιαιτέρως, γιὰ τὰ ἐκτρωθέντα ἢ τὰ ἀποβληθέντα ἔμβρυα, σύμφωνα μὲ τὸν θεοφώτιστο νοῦ τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, οἱ ψυχές τους «ἀθανατοῦνται» καὶ ἀναμένουν τὴν κοινὴ ἀνάστασιν στὸ τέλος τῆς ἱστορίας, μὲ τὴν παντοδύναμη καὶ ἄρρητη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι τέλειοι ἀνθρώποι, ὅπως καὶ ἡμεῖς, ἀνεξαρτήτως τῆς φαινοτυπικῆς διαπλάσεώς τους.

4. Ἡ λειτουργικὴ πράξις τῆς Ἐκκλησίας

Σύμφωνα μὲ τὴ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς ἡμέ-

ρα τιμῆς τῶν ἀγίων, ὀρίζεται ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδημίας τους στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία καὶ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ γενέθλιος ἡμέρα τους στὴ καινὴ γῆ τῆς ἀναστάσεως.

Ἐξαιρετικὰ, ὅμως, γιὰ τὰ πρόσωπα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ, ἐπὶ πλέον, καὶ τὰ χαροποιὰ γεγονότα, ὄχι μόνο τῆς γεννήσεώς τους, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλλήψεώς Τους. Ἡ σύναξη τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ τιμήσει τὴν σύλληψή Τους, ἀποτελεῖ καὶ τὴν πλέον ἐπίσημη κατακύρωση τοῦ γεγονότος, ὅτι τὸ ἔμβρυον ἐξ ἀρχῆς ἔχει ἀπόλυτη ἀξία καὶ δικαιούται πλήρους τιμῆς ὡς τέλειος ἄνθρωπος.

5. Ἡ Εἰκονογραφία

Στὴν οἰκουμενικὴ ὀρθοδοξία διασώζονται οἱ ἀκόλουθες τέσσερις περίπυστες (широко известный) Ἱερᾶς Εἰκόνες, διὰ τῶν ὁποίων ἀποτυπώνεται εἰκαστικὰ τὸ πλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως.

α. Φορητὴ εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τοῦ 12ου αἰ., τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Νόβγοροντ (Нόвгород). Ἡ εἰκόνα αὐτὴ βρίσκεται σήμερα στὴ Κρατικὴ πινακοθήκη Τρετυακόφ (Государственная Третьяковская галерѳя) τῆς Μόσχας καὶ εἰκονίζει τὸν Κύριο ὡς βρέφος-ἔμβρυο νὰ βαστάζεται στὴ κοιλιακὴ χώρα τῆς Θεοτόκου, εὐθὺς μετὰ τὸν ἀρχαγγελικὸ ἀσπασμὸ πρὸς Αὐτήν. Χρονολογικὰ, πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀρχαιότερα ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες τρεῖς.

β. Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σινᾶ

(τέλος 12ου αί.), και φέρει ἀπεικονισμένο τὸν ἔμβρυον Ἰησοῦν στὴ κοιλία τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως.

γ. Τοιχογραφία τοῦ ἀσπασμοῦ τῆς Θεοτόκου μὲ τὴν Ἐλισάβετ, τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πελενδρίου Κύπρου (1560), στὴν ἐπαρχία Λεμεσοῦ. Εἰκονογραφοῦνται ἡ Θεοτόκος καὶ ἡ Ἐλισάβετ, ποὺ φέρουν ἐνδομητρίως τὰ ἔμβρυα Ἰησοῦν καὶ Ἰωάννην ὡς παιδιά, πλήρως ἀπαρτισμένα, ἀνεξαρτήτως τῆς μεταξύ τους ἡλικιακῆς διαφορᾶς τῶν ἕξι μηνῶν. Ὁ Ἰωάννης, μάλιστα, εἰκονίζεται σὲ στάση προσκυνητικῆ, ἐνώπιον τοῦ εὐλογοῦντος Κυρίου Ἰησοῦ ὡς ἐμβρύου.

δ. Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὸν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό τῆς Ναζαρέτ, ἔργον ἀνώνυμου ἀγιογράφου, ἡ ὁποία χρονολογεῖται στὸ τέλος τοῦ 19ου αἰ. μὲ ἀρχές τοῦ 20ου αἰ. μ.Χ. Παριστᾶ τὴν Θεοτόκο νὰ δέχεται τὸν ἀσπασμὸ τοῦ Γαβριήλ καὶ ταυτόχρονα ἀπεικονίζει τὸν ἔμβρυον Ἰησοῦν στὴ Θεοδόχο γαστέρα Τῆς.

6. Τὸ Κανονικὸ Δίκαιο

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν ὡς πηγὴ τὶς δύο Διαθῆκες, τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ. Συνεπῶς, πηγὴ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου “δὲν εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ βουλήσεως ἢ τῆς πεπερασμένης ἀνθρωπίνης γνώσεως, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθείσης θείας ἀληθείας, ἡ ὁποία φανερόνεται αὐθεντικῶς στὴν Ἐκκλησία ἐν

Ἄγιω Πνεύματι^{xl}.’’

Ἵποχρεωτικὸν χαρακτῆρα ἔχουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ οἱ Κανόνες τῶν τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὸν 2ον Κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ προσλαμβάνουν ἰσόκυρο πρὸς τοὺς πρώτους χαρακτῆρα.

Ἐπειδὴ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀντλοῦν τὶς διατάξεις τοὺς ἀπὸ τὴν θεοπνευστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὸ κῦρος τοὺς εἶναι διαχρονικὸ καὶ ‘μὴ ἐκπίπτων’^{xli}. Τὰ βιοηθικὰ προβλήματα, ποὺ ἀναδεικνύει ἡ ἑξῆς πορεία τῆς ἐρευνητικῆς ἀσυδοσίας, δὲν ἀποτελοῦν τίποτε ἄλλο, παρὰ συμβατικὰ ἐναλλασσόμενα σχήματα στὴ διαδρομὴ τοῦ χρόνου, ποὺ ἔχουν ὡς οὐσιώδη πηγὴ τὴν αὐτονόμηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν.

Συνεπῶς, ἡ προέλευση, ἡ σύνθεση τῶν ἐμβολίων, οἱ τεχνικές, ποὺ χρησιμοποιοῦνται, καὶ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ παράγονται εἶναι τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀνατάμουμε ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν πληρότητα τῶν ἱεροκανονικῶν διατάξεων.

α. Ἐκτροφή -φόνος

Γιὰ τὴν παραγωγή ἐμβολίων χρησιμοποιεῖται ἀνθρώπινο ἐμβρυϊκὸ ὕλικὸ ἀπὸ ἀμβλώσεις, δηλ. ἀπὸ προμελετημένους φόνους τελείων καὶ ἀνυπεράσπιστων ἀνθρώπων. Ἡ ἀμβλωση ὄχι μόνον ἐμπίπτει στὶς περὶ φόνου διατάξεις τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ μνημονεύεται

καὶ ὡς ἰδιαιτέρως ἀπεχθῆς πράξι, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει καμμιά ἠθελημένη παρεξήγηση γιὰ τὴν πλήρη καὶ ἀπόλυτη ἀξία τοῦ ἐμβρύου ὡς τελείου ἀνθρώπου, σύμφωνα μὲ τὸν 91^{ον} Κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τοὺς 2^{ον} καὶ 8^{ον} Κανόνες τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἐπιτιμοῦνται τόσον ὁ ἠθικὸς ὅσον καὶ ὁ φυσικὸς αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Μέγας Βασίλειος μάλιστα διευρύνει τὸ σκεπτικὸ του καὶ ὀρίζει ὀρθῶς, ὅτι ἡ γυναῖκα ἢ ὁποῖα προβαίνει σὲ μία τέτοια ἐνέργεια, ἐπιβουλεύεται, πλὴν τοῦ ἐμβρύου, καὶ τὸν ἑαυτὸν τῆς, καθ' ὅσον εἶναι πιθανὸν νὰ συναποθάνει μὲ αὐτό, καὶ τότε ὁ φόνος λογίζεται ὡς διπλός.

Στὶς πηγὲς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει διάταξη, ποὺ νὰ ἐπιτρέπει ἢ νὰ ἀθωώνει τὴν ἀμβλωση οὔτε ἔνεκα ἰατρικῶν λόγων, (τὴν λεγομένην “θεραπευτικὴ ἀμβλωση”) οὔτε λόγῳ “παλαιότητάς” τῆς, ὅπως διδάσκει τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ ἀντιγραφεῖς του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ Βιοηθικῆς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας^{xliii}.

Ὁ Μ. Βασίλειος ἐπιμένει, ἐπίσης, περὶ τῆς βαρύτητας τοῦ φόνου ἐν γένει. Μὲ τὸν ἐπ' ὀνόματί του 13^{ον} Κανόνα ἀνατρέπει, μὲ πολὺ σεβασμὸ, τὴν παράδοση τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι δὲν κατελόγιζαν ὡς φόνον τὴν ἀμυνα γιὰ τὴν πίστη, τὴν σωφροσύνη καὶ τὴν εὐσέβεια^{xliiii}. Συνιστᾷ, ὅμως, γιὰ τοὺς καλῶς καὶ ἐν ἀμύνη εὐρισκομένους ἀγωνιστῆς, νὰ δέχωνται καὶ αὐτοὶ, χωρὶς πικρία, ἓνα μικρὸ ἐπιτίμιον, “ὡς τὰς χεῖρας μὴ καθα-

ρούς”, δηλαδή, για τὸν λόγο, ὅτι τὰ χέρια τους δὲν εἶναι καθαρά, μετὰ ἀπὸ μία τέτοια πολεμικὴ ἀμυντικὴ σύρραξη. Τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐπιτίμιον εἶναι ὑποπολλαπλάσιο αὐτοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο κανονίζεται ἀκόμη καὶ ὁ ἀκουσίως φονεύσας, σύμφωνα μὲ τὸν 57ον Κανόνα τοῦ ἰδίου.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης στηρίζει τὴν θέση τοῦ Μ. Βασιλείου στὴν ἀγιογραφικὴ διάταξη τοῦ βιβλίου τῶν Ἀριθμῶν, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἀπαιτεῖται “καθαρότης” καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρες ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἄψυχα (ἀντικείμενα) μετὰ ἀπὸ πολεμικὴ σύρραξη, ὅπου ὑπῆρξαν νεκροί, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι αὐτὴ ἀποτελοῦσε *ad hoc* μωσαϊκὴ ἐντολή.

Ὁ κληρικὸς ἢ ὁ λαϊκὸς, ὁ ὁποῖος προτρέπει ἢ ἐπιβάλλει τὸ “ἐμβόλιον” ἐν γνώσει του, ὅτι ἀποτελεῖ προῖον ἀμβλώσεως, δηλ. προσβολὴ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, ἐξισώνεται μὲ “τὰς ἀμβλωθρίδια διδούσας φάρμακα” (ΣΤ’ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Κανὼν 91ος), συναινεῖ στὴν ἀποδοχὴ προῖοντων ἐγκλήματος, ἔχει ἰσοδύναμη εὐθύνη μὲ τὸν ἠθικὸ αὐτουργὸ τοῦ ἐγκλήματος, συμβάλλει στὴν ἀμβλυνση τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στὴν ἔκτρωση καὶ γίνεται αἷτιος θανάτου ἢ βαρειᾶς ἀναπηρίας, ποὺ συνακολουθεῖ τὸν συγκεκριμένο ἐμβολιασμό.

β. Εἰκονομαχία

Διὰ τῶν ἀγίων εἰκόνων τοῦ Κυρίου, τῆς ἀχράντου Θεοτόκου τῶν τιμίων Ἀγγέλων, ὡς περιγραπτῶν ὄντων, καὶ

πάντων τῶν ἁγίων, προσκυνοῦμεν τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν καὶ ἀναγόμεσθε δι' αὐτῶν πρὸς τὴν μνήμην καὶ τὴν ἐπιπόθησιν τῶν πρωτοτύπων. Ἐπειδὴ, μάλιστα, εἶναι μία ἡ ὑπόστασις, πρωτοτύπου καὶ εἰκόνας, διότι τὸ πρωτότυπον ὁρᾶται ἐν εἰκόνι, ἡ δὲ εἰκὼν ὑφίσταται στὸ πρωτότυπο, ἡ θαυματουργὸς χάρις τοῦ πρωτοτύπου φανερῶνεται διὰ τῆς εἰκόνας Του. Παρόμοια σχέση ὑφίσταται, ἐπίσης, μεταξὺ σώματος καὶ σκιᾶς, γι' αὐτό, ὅπως οἱ ἅγιες εἰκόνες εἶναι χαριτόβρυτες, ὁμοίως ἦτο θαυματουργὸς καὶ ἡ σκιά τοῦ Πέτρου, ὑπὸ τὴν ὁποία κατέφευγαν οἱ ἀσθενεῖς γιὰ νὰ τοὺς ἐπισκιάσει ἡ χάρις της^{xlv}.

Ἡ ἄρνησις τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἄρνησις τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του, διότι διὰ τῆς εἰκόνας, εἰκονίζομεν Θεοῦ τὸ ὁρώμενον, ἀφ' ὅτου ὁ Θεὸς ὤφθη ἐν σαρκὶ καὶ συνανεστράφη μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ ἄνθρωπος, στὴν Ἁγία Γραφή ὁμολογεῖται ὡς ἔμφυχος εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ὄχι μὲ ἔννοια στατική, ἀλλὰ δυναμική, ἐφ' ὅσον ἡ κλήσις του εἶναι νὰ ἀναχθεῖ στὸ Πρωτότυπον, “τό καθ' ὁμοίωσιν”, μέσα ἀπὸ μιὰ διαρκῆ πορεία “ἀτέλεστης τελειότητος”. Ὁ ὅποιοσδήποτε, λοιπὸν, προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον, προσβάλλει τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ, συνεπῶς, ἡ προσβλητικὴ καὶ βέβηλη αὐτὴ ἐνέργεια μεταβαίνει στὸ θεῖο Ἀρχέτυπον-Πρωτότυπον, τὸν Χριστόν.

Ὁ Κυριακὸς λόγος, “ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων

τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε” καὶ “ἔφ’ ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε^{xlvi}” βεβαιώνει ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καθορᾶται κάθε ἄνθρωπος ἐξ ἄκρας συλλήψεως καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου ὁ Χριστός. Ὁ φόνος-ἔκτρωση, λοιπόν, ἀποτελεῖ πλὴν τῶν ἄλλων καὶ εἰκονομαχικὴ ἐκτροπή.

Μεταξὺ θρησκευτικῶν κύκλων διακινεῖται ἓνα παρελκυστικὸ ἰδεολόγημα, ποὺ ἔχει ὡς στόχο νὰ ἀποσυνδεθοῦν τὰ ἀνθρώπινα ἐμβρυϊκὰ κύτταρα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται σήμερα, μὲ τὸ πρὸ ἐτῶν ἀμβλωθὲν ἔμβρυον. Χρησιμοποιοῦνται ἐπ’ αὐτοῦ δύο ἔωλα ἐπιχειρήματα.

Μὲ τὸ πρῶτο, ἐπιχειροῦν νὰ στηρίξουν τὴν ἀποσύνδεση τῶν σημερινῶν κυττάρων καὶ τοῦ ἐμβρύου, λόγῳ παλαιότητας τῆς ἐκτρώσεως. Μὲ τὸ δεύτερο, ὑποστηρίζεται, ὅτι ὑπῆρξε μόνον ἓνα ἔμβρυο τὸ ὁποῖο ἐκτρώθηκε γιὰ τὴν παραγωγὴ μιᾶς ὁποιασδήποτε κυτταροσειρᾶς.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ πρῶτο ἐπιχείρημα, ἡ ἀποσύνδεση κυττάρων καὶ ἐμβρύου εἶναι πρακτικῶς ἀνέφικτη, ἄρα ἐξωπραγματικὴ, διότι πρωτογενὴς πηγὴ τῶν κυττάρων εἶναι τὸ ἔμβρυο, κυτταρικὰ στοιχεῖα τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπαρκτά καὶ σὲ κάθε μετεγενέστερο κύτταρο. Χωρὶς τὴ θανάτωση τοῦ ἐμβρύου, δὲν θὰ ὑπῆρχε ἡ συγκεκριμένη κυτταροσειρά. Ὡσαύτως, τὸ DNA τοῦ κυττάρου εἶναι ταυτόσημο μὲ τὸ DNA ὅλων τῶν κυττάρων τοῦ ἐκτρωθέντος ἐμβρύου, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται ἐπὶ μακρόν. Ἐπομένως ὑπάρχει πλήρης ταυτότητα τῶν χρησι-

μοποιουμένων κυτταροσειρών, με αυτό το έμβρυον.

Το δεύτερο έπιχείρημα, κονιορτοποιούν ή Pamela Acker^{xlvii}, ό Stanley Plotkin^{xlviii} και, προσφάτως, ή Melissa Stricker^{xlix}. Η Pamela Acker υπολογίζει, ότι για την σειρά HEK 293 χρειάσθηκε ή θυσία τουλάχιστον διακοσίων (200) εμβρύων. Το πείραμα έπέτυχε στο τελευταίο έμβρυο, από το όποιο και δημιούργησαν την έν λόγω κυτταροσειρά. Ό Stanley Plotkin όμολογει σέ ένεάωρη κατάθεσή του, ότι για το έμβόλιο τής έρυθράς χρησιμοποίησε την 75^η και 76^η έκτρωση, διότι οί προηγούμενες είχαν άποτύχει. Είναι ό ίδιος άνθρωπος, ό όποιος άποδέχεται στο τέλος τής κατάθεσής του, ότι χρησιμοποίησε 1.000.000 Άφρικανούς, ως πειραματόζωα. Γι' αυτό και άποκαλείται "νονός" τών έμβολίων, δηλαδή άνθρωπος του όργανωμένου έγκλήματος, με όπλο τά "έμβόλια."

Συνεπώς, στα παραπάνω διαβολικά μηχανεύματα μία είναι ή άπάντηση "έμοι έκδίκησις, έγώ άνταποδώσω λέγει Κύριος¹."

γ. Στείρωση-"ένουχισμός"

Η έκτρωτική επέμβαση για την έξαγωγή του εμβρύου ανθρώπου από την κυοφορούσα γίνεται με κοιλιακή ύστερεκτομή και όχι με άπλή ύστερεκτομή. Στην ύστερεκτομή αυτή περιλαμβάνεται, πλην τής εκρίζωσης του ζώντος εμβρύου, ή χειρουργική άφαίρεση τής μήτρας και τών έξαρτημάτων (ώοθήκες, σάλπιγγες κλπ.). Αυτή πραγματοποιείται μόνο σε ειδικές περιστάσεις, όπως

ὅταν ἀπαιτεῖται καὶ στείρωση, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τερματισμὸ τῆς ἐγκυμοσύνης. Μὲ τὴν ἄμβλωση διὰ κοιλιακῆς ὑστερεκτομῆς, ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ τὴν λήψη κυττάρων καὶ δημιουργία κυτταροσειρᾶς, συντελεῖται καὶ ἀκρωτηριασμὸς τῆς γυναίκα.

Ἐπ’ αὐτοῦ οἱ I. Κανόνες ἀποφαίνονται διὰ τοῦ 22^{οῦ} Ἀποστολικοῦ Κανόνα, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον, “ὁ ἀκρωτηριάσας ἑαυτὸν, μὴ γινέσθω κληρικός. Φονεὺς γὰρ ἐστὶν ἑαυτοῦ.”

Αὐτὸς ὁ Ἱερὸς Κανόνας ἔχει διασταλτικὴ ἰσχὺ ἐφαρμοζόμενος ἐπὶ γυναικός, ἢ ὁποῖα μὲ ἐκούσια ἀπόφασή της συγκατατίθεται σὲ στείρωση-εὐνουχισμό, καὶ ἔτσι καθίσταται “τῆς τοῦ Θεοῦ δημιουργίας ἐχθρός”. Ἀκυρώνει –“αὐτοφονεύει” τὴν φύση της καὶ ἀθετεῖ τὴν θεία ἐντολή, “αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε^{lii}”. Μείζονα, βέβαια, εὐθύνη ὑπέχει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος “εὐνουχίζει” τὴν μητέρα τοῦ ἐμβρύου καὶ μάλιστα ἐν ἀγνοίᾳ της.

δ. Τυμβωρυχία - ἱεροσυλία καὶ εἰδωλολατρεία

i. Τυμβωρυχία - ἱεροσυλία

Σύμφωνα μὲ τὸν 7^{οῦ} Κανόνα τοῦ ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης ἐπιτιμᾶται ἢ “ἀσύγγνωστος” (ἀσυγχώρητος καὶ ἀδικαιολόγητος) τυμβωρυχία, δηλ. ἢ διάνοιξη τάφου καὶ βέβηλη σύλλησή του, ἀπὸ ἐνδεχόμενα πολύτιμα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα συνετάφησαν μὲ τὸν θανόντα^{lii}. Συμφωνοῦν ἐπίσης ὁ M. Βασίλειος μὲ τὸν 66^{οῦ} Κανόνα καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτής^{liii} μὲ τὸν 29^{οῦ} Κανόνα.

Οί παραπάνω Κανόνες έπιτιμοῦν τήν προσβολή στὸν νεκρὸ καὶ τὰ λείψανά του, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία περιβάλλει μὲ ἱερότητα.

Στὴν περίπτωση τῆς ἔκτρωσης μεγιστοποιεῖται ἡ ἁμαρτία τῆς τυμβωρυχίας, διότι τὸ ἔμβρυον δὲν ἀξιοῦται τῆς νομίμου ταφῆς καὶ τῆς “ φίλης κατασκαφῆς”, δηλαδή τοῦ τάφου, ἀλλὰ, ἀμέσως μετὰ τὴν βίαιη ἐξαγωγή του ἐκ τῆς μήτρας, παραδίδεται εἰς χεῖρας ἀνόμων καὶ γίνεται δεινὸ ἄθυρμα στὰ χέρια σαρκοβόρων ἐρευνητῶν. Ἐν συνεχείᾳ τεμαχίζεται (μελίζεται) ἀπ’ αὐτούς, “τὰς χεῖρας καὶ μηρούς, καὶ βραχίονας καὶ κνήμας καὶ τοὺς δακτύλους καὶ τὴν κάραν^{liv}”, ὡς μάρτυρας Χριστοῦ.

Αὐτὴ ἡ βεβήλωση συνεχίζεται ἐπὶ μακρὸν μέσα στὸν χρόνο, μὲ τὴν δημιουργία τῶν κυτταρικῶν σειρῶν, ἡ συγκεκριμένη δὲ μεταθανάτια διαχείριση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος χαρακτηρίζεται ὡς “ἄτιμη ταφή” στὸν Αἰσχύλο^{lv}. Τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐμβρύου δὲν ἀξιῶνται οὔτε μιᾶς συμβολικοῦ τύπου ταφῆς, μὲ τὴν ρίψη χώματος ἐπὶ τοῦ νεκροῦ^{lvi}, ἀλλὰ ἐκβάλλονται εἴτε στὴν χοάνη τῶν βιολογικῶν ὑλικῶν, εἴτε παραδίδονται σὲ ἀκραῖες βέβηλες χρήσεις, μὲ «ἄκλαυτο, ἄφιλο, ταλαίφρωνα^{lvii}» τὸν ἔμβρυο ἄνθρωπο, ποὺ θυσιάζεται βιαίως κατὰ παράβαση τῶν “ἀγράφων καὶ ἀσαλεύτων νόμων τῶν θεῶν”.

Εἶναι ὄχι μόνον διαχρονικὴ, ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρως σύγχρονη ἡ ῥητορικὴ ἐρώτηση τῆς Ἀντιγόνης πρὸς τὸν βασιλιὰ Κρέοντα, ὅταν αὐτὸς διέταξε τὴν ἀταφία τοῦ Πολυνείκη: “οὔτε φανταζόμουν πὼς ἔχουν τόση δύναμη

οί δικές σου διαταγές, ὥστε τοὺς ἀγράφους καὶ ἀσαλεύτους νόμους τῶν θεῶν νὰ μπορεῖς, θνητὸς ἐσύ, νὰ παραβαίνεις^{lviii}!!!”

Τοιοιτοτρόπως, δὲν γίνεται σύλληψη μόνον τῶν κτερισμάτων, ἀλλὰ καταλήστευση τοῦ ἴδιου τοῦ νεκροῦ, τῶν ιδιοτήτων τῆς βιολογικῆς του ὑπάρξεως καὶ ὄχι μόνον. Τὸ ἔμβρυο χρησιμοποιεῖται ἐπὶ πλέον γιὰ κερδοσκοπία ἀπὸ τὶς πολυεθνικὲς φαρμακευτικὲς ἐταιρεῖες καὶ μέσω τῶν “ἐμβολίων”, γιὰ τὴν δολοφονία ἀνθρώπων.

Τριπλὸ τὸ ἔγκλημα· καὶ δολοφονία ἐμβρύων, καὶ κερδοσκοπία, καὶ δολοφονία διὰ τῶν “ἐμβολίων”.

Γενικῶς, ἡ τυμβωρυχία θεωρεῖται ἱεροσυλία κατὰ τὸ Βυζαντινὸ Δίκαιο. Ὁ βυζαντινὸς νομικὸς Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος (1320 –1380 μὲ 1385) στὴν “Ἐξάβιβλον” συμπεριλαμβάνει σὲ μία ἐνότητα ποινικῶν ἀδικημάτων τοὺς τυμβωρύχους μὲ τοὺς ἱεροσύλους καὶ τοὺς φονεῖς^{lix}.

ii. *Εἰδωλολατρεία καὶ ἀνθρωποθυσίες, γιὰ λόγους δημοσίας ὑγείας.*

Ἡ ὅλη διαδικασία γιὰ τὴν παραγωγὴ ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταροσειρῶν, ἱστορικὰ, εἶναι ἰσοδύναμη μὲ τὶς ἀνθρωποθυσίες στὰ εἰδωλολατρικὰ δρώμενα.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη μνημονεύονται οἱ εἰδωλολατρικὲς θυσίες μικρῶν παιδιῶν στὸν Μολῶχ, οἱ ὁποῖες καταδικάζονται μὲ βδελυγμία στὸ βιβλίο τοῦ Λευϊτικοῦ^{lx}.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, τῆς προκλασσικῆς περιόδου, κατὰ τὴν ἐτήσια ἑορτὴ τῶν Θαργηλίων, ὀδηγοῦσαν στὸν θάνατο δύο ἀθῶους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦσαν

καθάρματα, μετὰ ἀπὸ σκληρὰς βιαιότητες ἐναντίον τους, μὲ σκοπὸ τὸν ἐξαγνισμό τῆς πόλεως^{lxi}.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Ἀπολλωνίου Τυανέα, Ἕλληνας εἰδωλόατρου φιλοσόφου (2^{ος} μ. Χ. αἰ.), τὴν ὁποία διασώζει ὁ Φλάβιος Φιλόστρατος, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Ἀπολλώνιος, γιὰ νὰ βάλει τέλος σὲ μιὰ ἐπιδημία στὴν Ἔφεσο, ὑπέδειξε ὡς ὑπεύθυνο στὸ ἔξαλλο πλῆθος ἕναν ζητιάνο, ἀποκρουστικὸ στὴν ὄψη, ὅμως ἀθῶο, τὸν ὁποῖον καὶ λιθοβόλησαν, ἀφοῦ προηγουμένως κατέκαυσαν τὰ μάτια του^{lxii}.

Οἱ Ἀζτέκοι, οἱ Μάγια καὶ ἄλλοι λαοὶ τῆς Νοτίου καὶ Κεντρικῆς Ἀμερικῆς τελοῦσαν ἀνθρωποθυσίες, ὡς σημαίνουσες θρησκευτικὲς τελετές, ὁ δὲ θάνατος τῶν θυσιζομένων, ἐκαλεῖτο “ἀνθισμένος θάνατος”. Οἱ Ἀζτέκοι μάλιστα ξεριζώναν τὴν καρδιὰ τοῦ πρὸς θυσίαν θύματος, ὅπως κατ’ἀναλογία γίνεται καὶ μὲ τὶς συγκεκριμένες ἐκτρώσεις, στὸν βωμὸ τῆς νεότευκτης ψευδοθεότητος, ποὺ ὀνομάζουν ἐπιστήμη.

Ὁ προσδοκώμενος στόχος τῶν ἀνθρωποθυσιῶν ἦσαν τὰ ἱκετήρια τάματα ἢ οἱ λατρευτικὲς τελετουργίες, πρὸς ἐξευμενισμό τῆς εἰδωλολατρικῆς θεότητος. Οἱ ἀνθρωποθυσίες θεωροῦντο ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, τὴν ἀναζωογόνηση τῆς γῆς, τὴν ἀποτροπὴ τοῦ κακοῦ, τὴν τροφὴ τῆς θεότητος γιὰ τὴν ἐνδυνάμωσή της μὲ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων κλπ. Ἔτσι, καὶ ἡ θεότητα “ἐπιστήμη” γιὰ νὰ τραφεῖ, χρειάζεται αἷμα ΑΘΩΩΝ!!!

Διὰ τῶν “ἐμβολίων”, ποὺ προωθοῦνται σήμερα μὲ τις ἀνθρωποθυσίες ἐμβρύων ἀνθρώπων, ἐπαναλαμβάνεται τόσο ἡ ἀγριότητα, ὅσο καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἀνθρωποθυσιῶν. Πρόκειται γιὰ προσφορὰ τοῦ ἀνθρώπου στὴν λαγνεία τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία λατρεύεται ὡς καινοφανῆς θεότητα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ υἰεία τῶν ἀνθρώπων. Λησμονοῦν ὅτι, “ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσω^{lxiii}.”

Ἡ, κατὰ πολλὰ ἄλλα, πάσχουσα διορθόδοξος Σύνοδος τὸ 2016 στὸ Κολυμπάρι Κρήτης διεκήρυξε ὀρθῶς, ὅτι “Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ ἱκανότης πρὸς ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τοῦ κόσμου ἀποτελεῖ θεόσδοτον δῶρον εἰς τὸν ἀνθρώπον.... Θεωρεῖ ὅτι ὁ ἐπιστήμων... ὀφείλει νὰ διακόπτῃ τὴν ἔρευνάν του, ὅταν παραβιάζονται βασικαὶ χριστιανικαὶ καὶ ἀνθρωπιστικαὶ ἀρχαί... Ἐν ταύτῳ, ὑπογραμμίζομεν τὴν ἀναμφισβήτητον ἱερότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀπὸ αὐτῆς ταύτης ἀρχῆς τῆς συλλήψεως^{lxiv}.” (σημείωση δική μας: τὸ “ἀνθρωπιστικαὶ ἀρχαί” εἶναι ἀσύμβατο μὲ τὸ “χριστιανικαὶ ἀρχαί”, καθ’ ὅσον, ὁ ἀνθρωπισμὸς εἶναι φιλοσοφικὸ ἀνθρωποκενρικό σύστημα καὶ ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ)

Ἡ εἰδωλολατρεία ἐπιτιμᾶται καὶ ὡς πορνεία, διότι, σύμφωνα μὲ τὸν Προφήτη Ὡσηέ καὶ τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη στὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ πορνεία σημαί-

νει και είδωλολατρεία, δηλ. απόδοση λατρευτικής τιμής σὲ ψευδοθεούς^{lxv}.

ε. Προπέτεια

Ὁ 66ος Ἀποστολικὸς Κανόνας ἐπιτιμᾷ τὸν κληρικό, ἢ τὸν λαϊκό, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ ὡς προπέτης, καὶ κατὰ τὸν ἅγιον Νικόδημον τὸν ἀγιορείτην, καὶ ὡς αὐθάδης^{lxvi}.

Σύμφωνα μὲ τὴν σύγχρονη ψυχιατρική, τὰ κλινικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν παραπάνω δυσκοινωνικῶν τύπων, εἶναι ἡ συναισθηματικὴ σκληρότητα, ὁ χαμηλὸς οὐδὸς στὴν ἐκτόνωση τῆς βιαιότητος καὶ ἀληθοφανεῖς ἐκλογικεύσεις γιὰ τὴν συμπεριφορὰ αὐτή^{lxvii}.

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ φανερώνουν ἀξιοσημείωτη παθολογικὴ ἀσυμβατότητα συναισθηματικῶν ἀντιδράσεων ἀπέναντι στὴ πραγματικότητα, ἔνεκα τῆς ὁποίας ὁ πάσχων προβαίνει, ἄκριτα, σὲ ἀκραῖες παραβατικὲς ἐνέργειες, τὶς ὁποῖες ἐρμηνεύει μὲ αὐτοπαραπλάνηση. Δολοφονεῖ μὲ αἰτιολογικὸ τὸ "καλό" τῶν ἄλλων. "Νὰ σὲ κάψω Γιάννη νὰ σ' ἀλείψω λάδι".

Κατὰ συνέπεια, ὅσοι ἐνεργοῦν, ἢ συνευδοκοῦν στὶς ἐγκληματικὲς πράξεις κατὰ τῶν ἐμβρύων ἀνθρώπων καὶ ὄχι μόνον, χωρὶς νὰ συνυπολογίζουσι καὶ τὸν πόνο, ποὺ προκαλοῦν στὶς ἀνώνυμες γυναῖκες, ἐπώνυμες, ὅμως, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὶς ὁποῖες ἐργαλειοποίησαν, εἴτε εἶναι ψυχικὰ ἀσθενεῖς, μὲ ἐπιπεδωμένο συναίσθημα, εἴτε ἔχουσι περιπέσει σὲ ἀκραία πώρωση, χωρὶς ἐνεργὸ ἠθικὴ συνείδηση, κυριολεκτικὰ, "τυφλοὶ τὰ τ' ὠτα, τὸν τε

νοῦν, τὰ τ' ὄμματα^{lxviii}”, δηλαδή τυφλοὶ στ’ αὐτιά, στὰ μάτια καὶ στὸ νοῦ.

στ. Οἱ θανάσιμες παρενέργειες τῶν ἐμβολίων

Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς EudraVigilance, στὶς 27 ἡμέρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἀπὸ τὴν 20ὴ Δεκεμβρίου 2020 μέχρι τὴν τελευταία ἐπικαιροποίησή τους, στὶς 31-10-2021, ἔχουν ἀποβιώσει 28.103 ἐμβολιασθέντες καὶ ἔχουν προκληθεῖ 2.637.525 παρενέργειες, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ 50% περίπου εἶναι σοβαρές. Σημειωτέον, ὅτι θάνατοι καὶ παρενέργειες πρέπει νὰ πολλαπλασιασθοῦν ἀπὸ μία ἕως δέκα τοῦλάχιστον φορές, ὥστε νὰ φθάσουμε στὸν πραγματικὸ ἀριθμὸ τους, διότι ὑπάρχει σημαντικὴ ὑποκαταγραφή αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν Κυβερνήσεων.

Τὸ ἀσύλληπτο μέγεθος τοῦ προβλήματος αὐτοῦ ἐπισημαίνεται ἐνδεικτικὰ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Παναγιώτη Βλαχογιαννόπουλο, ὁ ὁποῖος παρητήθη ἀπὸ μέλος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιτροπῆς φαρμακοεπαγρύπνησης, κατηγορῶντας τὴν Ἐπιτροπὴ, ὅτι λειτουργεῖ “ἐθελόδουλα” καὶ “χωρὶς ἐλεύθερη ἐπιστημονικὴ σκέψη”, ἀρνούμενη νὰ καταγράψει χρονικὴ συσχέτιση “ἐμβολίου” καὶ θανάτου^{lxix}.

Σὲ ἀνάρτησή του στὸ Twitter στὶς 30 Νοεμβρίου 2021, ὁ κ. Πάνος Παπανικολάου, νευροχειρουργὸς στὸ Γενικὸ Κρατικὸ Νοσοκομεῖο Νικαίας, καὶ γραμματέας τῆς Ὁμοσπονδίας Ἑνώσεων Νοσοκομειακῶν Γιατρῶν Ἑλλάδος

(ΟΕΝΓΕ), έξοργισμένος καταγγέλει τὰ ἀκόλουθα: “Ἀπὸ τοὺς θανάτους ποὺ διαβάζετε κάθε μέρα στὸ δελτίο τοῦ ΕΟΔΥ οἱ μισοὶ τοῦλάχιστον εἶναι κρατικὲς δολοφονίες μὲ κυβερνητικὴ εὐθύνη. Τὸ λέω δημόσια κι’ ἐπώνυμα γιατί ἡ σχετικὴ ἀναφορὰ τῆς ΟΕΝΓΕ πρὸς εἰσαγγελία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ἔχει ἀραχνιάσει στὰ συρτάρια τους. Αὐτά.”!!!

Ἐπομένως, ὅσοι παρωθοῦν τοὺς ἀνθρώπους, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, στὸν συγκεκριμένο ἐμβολιασμό, εἶναι δυνάμει ἠθικοὶ αὐτουργοὶ σὲ ἀνθρωποκτονία, ὑπέχουν πνευματικῶς τεράστια εὐθύνη καὶ ἡ ἐπιτίμησή τους προβλέπεται ἀπὸ τὸν 66^{ον} Κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τοὺς 2^{ον} καὶ 8^{ον} Κανόνας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τὸν 21^{ον} τῆς ἐν Ἀγκύρα.

7. Ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας

α. Τὸ ἐμβόλιο καὶ ἡ “σανίδα τοῦ Καρνεάδη” (τὸ ἠθικὸ δίλημμα)

Ὁ φιλόσοφος καὶ ρήτορας Καρνεάδης, (μέσα β’ αἰ. π.Χ.) ἐμπνεύσθηκε τὴν περίπτωσιν ἐνὸς ὑποθετικοῦ ναυαγοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπώθησε καὶ ἔριξε στὴν θάλασσα ἕναν ἄλλο ναυαγὸ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ ἡ σανίδα χωροῦσε μόνον ἕναν. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶναι τὸ τραγικὸ παράδειγμα τῆς λεγομένης σύγκρουσης καθηκόντων.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία δύο ἐνδεικτικὰ, ἀλλὰ ῥωμαλέα ἱστορικὰ παραδείγματα, ἀπαντοῦν στὸ ἠθικὸ αὐτὸ δίλημμα.

i. Κατὰ τὸν λοιμὸ τοῦ Κυπριανοῦ, τὸ 250μ.Χ., οἱ Χριστιανοὶ, μὲ πνεῦμα αὐτοθυσίας καὶ σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς εἰδωλολάτρες, περιποιοῦντο τοὺς προσβεβλημένους συνανθρώπους τους ἀπὸ τὴν θανατηφόρο λοιμικὴ νόσο, ἀνεξαρτήτως θρησκευματος, τιμῶντας αὐτοὺς, ὡς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ. Στὴν συνέχεια, τελοῦσαν τὰ ὅσια μὲ τὴν ἐκδημία τους καὶ ἐν γνώσει τους, ὅτι ἡ μεταδοτικότητα τῆς νόσου καὶ ἡ ἐπαφὴ μὲ τοὺς νοσοῦντες θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τὸν δικό τους θάνατο. Γι'αὐτὸ καὶ ὁ Διονύσιος Ἀλεξανδρείας τοὺς συγκαταλέγει στὸν χορὸ τῶν ἀγίων .

ii. Στὴν Γεωργία, ὅταν ὁ αἰμοσταγῆς Τζαλαλεντίν, ἡγέτης τῶν Χβαράσμων διέταξε τοὺς Χριστιανοὺς κατοίκους τῆς Τυφλίδας νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους, καταπατῶντας τὶς ἱερὲς εἰκόνας, σύσσωμοι ἀρνήθηκαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴ τοῦ κατακτητοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ πάσης ἡλικίας χριστιανοί, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς, μέχρι καὶ τοῦ πολιοῦ γήρατος νὰ μαρτυρήσουν βιαίως, μένοντες πιστοὶ στὸν Χριστόν^{lxx}.

Κατὰ συνέπεια, ἡ διδασκαλία καὶ τὸ βίωμα τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἐπιλογὴ μεταξὺ μαρτυρίου καὶ “πολιτισμένης ἀνθρωποφαγίας”, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰουστίνου (Πόποβιτς)^{lxxi}, προκρίνει τὸ μαρτύριο. “Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὐρήσει αὐτήν^{lxxii}.”

β. Οἱ εμβολιαζόμενοι καὶ οἱ lapsi

Ὡς *lapsi* ὀνομάζονται στήν ἐκκλησιαστική γλώσσα οἱ διολισθήσαντες καὶ συνεπῶς πεπτωκότες χριστιανοί, οἱ ἀρνούμενοι ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ μαρτυρίου τὴν μαρτυρία τῆς πίστεως ἐνώπιον τῶν εἰδωλολατρῶν ἀρχόντων^{lxxiii}. Ὑπάρχουν οἱ ἀκόλουθες διακριτὲς βαθμίδες τῶν *lapsi* στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία, στίς ὁποῖες μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνει ἱκανὲς ἀναλογίες μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀποδέκτες τῶν “ἐμβολίων” ἀπέναντι στὸν Covid-Sars 2, ποὺ ἐπίσης ἀρνοῦνται στὴ πράξη τὸ Εὐαγγέλιο:

-*Sacrificati*: Οἱ θύοντες στὰ εἰδωλα ὥστε νὰ ἀποφύγουν τὰ μαρτύρια καὶ τὸν θάνατον.

-*Thurificati*: Οἱ θυμιῶντες τὰ εἰδωλολατρικὰ ἀγάλματα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τῶν ῥωμαίων αὐτοκρατόρων οἱ ὁποῖοι ἔφεραν τὸν τίτλο Αὐγουστος.

-*Tradidores*: Οἱ παραδίδοντες πρὸς κατάκαυση τὶς ἱερὲς βίβλους

-*Acta facientes*: Οἱ πείθοντες μὲ δῶρα τοὺς διῶκτες νὰ τοὺς ἐγγράφουν ψευδῶς, ὡς θύσαντας.

-*Libellatici*: Οἱ καλυπτόμενοι ἀπὸ ψευδεῖς βεβαιώσεις (*libellus*)^{lxxiv}.

Στοὺς *lapsi* ἡ Ἐκκλησία ἐπέβαλε ἐπιτίμια, συγκαταβαίνουσα στήν φυσικὴ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, μὲ παιδαγωγικὸ σκοπὸ, ὥστε νὰ κατανοήσουν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἐκτροπῆς τους καὶ νὰ ὠριμάσουν στήν πίστη, καὶ νὰ ἐπισπάσουν ἐπάνω τους τὴν φιλόανθρωπη χάρη τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ τὴν ἐπέλαση τοῦ ἰοῦ διαπιστώνονται οἱ παράλλη-

λοι βίοι τῶν lapsi, με τοὺς ἀποκλίνοντας σήμερα ἀπὸ τὴν πίστη, δηλαδή τοὺς ἀρνητὲς τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας.

Ὁ ἰός, σύμφωνα με τὴν ἀπερίτμητη πνευματικὴ αἴσθησι τοῦ Γέροντος Γαβριὴλ τοῦ ἀγιορείτου (Ἱερὸν Κελλίον ὁσίου Χριστοδοῦλου τοῦ ἐν Πάτμῳ), εἶναι “ὑποτακτικὸς τοῦ Θεοῦ.” Διηγείρε συνειδήσεις, ἀπεκάλυψε ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμούς, φανέρωσε τὰ μέχρι σήμερα κρύφια φονικά σχέδια τῶν σχεδιαστῶν τῆς μεγάλης ἐπανεκκίνησης, ἔκρινε τὴ σχέση μας με τὸν Χριστόν, τὸ πρόσωπο τοῦ Ὁποίου ἔγινε καὶ πάλιν σημεῖον ἀντιλεγόμενον. “*Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου*^{lxxv}.”

Ἡ ἀφελὴς καὶ “κουτοπόνηρη” στάση ὠρισμένων κληρικῶν, οἱ ὅποιοι συνιστοῦν τὴν χάραξη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ “ἐμβολιασμοῦ”, ἀποτελεῖ ἀπροκάλυπτο ἐμπαιγμὸ στὸν Ἴδιο τὸν Κύριον, καθ’ ὅσον, “*τις μερὶς Χριστῶ πρὸς Βελίαρ ἢ τις μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστου*^{lxxvi};

γ. Ὁ κληρικὸς ὡς παράδειγμα:

Ὁ ἡ’ ἀποστολικὸς κανόνας ὀρίζει, ὅτι ὅλοι, καὶ μάλιστα οἱ ἱερωμένοι, πρέπει νὰ εἶναι προετοιμασμένοι καὶ ἄξιοι νὰ μεταλαμβάνουν τῶν θείων μυστηρίων, ὅταν γίνεται προσφορά, δηλαδή ἡ ἱερουργία τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου. Ἐὰν ὅμως κάποιος ἀπ’ αὐτοὺς δὲν μεταλάβει, ἐνῶ εἶναι παρὼν στὴν Θεία Λειτουργία, ὀφείλει νὰ ἐξηγήσει τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν μετέσχε τῶν ἀγί-

ων Μυστηρίων. Ἐὰν αὐτὴ εἶναι δικαία καὶ εὐλογος, νὰ λαμβάνει συγχώρηση, ἐάν ὅμως δὲν θέλει νὰ τὴν δημοσιοποιήσει, νὰ ἀφορίζεται. Καὶ τοῦτο διότι γίνεται αἴτιος βλάβης στὸν λαόν, μὲ τὸ νὰ δίδει ἀφορμὴ νὰ ὑποπτευθεῖ τὸ πλῆθος, ὅτι ὁ λειτουργὸς ἱερεὺς εἶναι ἀνάξιος.

Τὸ γενικὸ νόημα τοῦ παραπάνω Ἱεροῦ Κανόνος ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴ εὐθύνη, ποὺ ὑπέχει, κυρίως, ὁ κληρικός, ἐφ' ὅσον ὀφείλει νὰ αἰτιολογεῖ κάθε δημόσια πράξη του στὴν Ἐκκλησία. Μέχρι σήμερα πολλοὶ ἐπίσκοποι καὶ πνευματικοὶ πατέρες προτρέπουν τὸ ποιμνιο πρὸς ἐμβολιασμό, χωρὶς τὴν ἐλάχιστη ἀγιογραφικὴ ἢ ἱεροκανονικὴ αἰτιολόγηση. Ἔτσι συμβάλλουν στὴν ἀμβλυνοση τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, πάνω στὸ ἐπίμαχο θέμα τῆς ἔκτρωσης, ἀλλὰ καὶ στὸν θάνατο ἢ τὴν βαρεῖα ἀναπηρία πολλῶν.

δ. Τὸ ἐρώτημα περὶ τῶν ἐπιτιμίων στοὺς ἐμβολιαζομένους, κληρικούς καὶ λαϊκούς.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ παραπάνω, οἱ ἐμβολιαζόμενοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἐμπίπτουν, κατὰ κανονικὴν ἀκρίβειαν, στὰ προβλεπόμενα ἐπιτίμια τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοὺς ὁποίους ἤδη ἔχουμε μνημονεύσει στὸ παραπάνω κείμενο.

Τὰ ἐπιτίμια ὅμως, σύμφωνα μὲ διαγραμματικὴ ῥήση τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξατομικεύονται «ἐν καιρῷ καὶ προσώπῳ καὶ ποσότητι καὶ ποιότητι», δηλαδή κατὰ τὶς περιστάσεις, τὸν χαρα-

κτῆρα, τὴν ἡλικία καὶ τὴν παιδεία τοῦ καθενός.

Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἀπαντᾷ σὲ πλείστους ὅσους Ἰ.Κανόνες καὶ ἔχει ὡς ἔρεισμα τὴν φιλόνηρωπη συγκατάβαση τῆς Ἐκκλησίας μας στὴ σχετικότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων^{lxxvii}. Ἄλλωστε, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, “ὁ γνούς... καί... μηδὲ(ν) ποιήσας... δαρήσεται πολλάς· ὁ δὲ μὴ γνούς...δαρήσεται ὀλίγας^{lxxviii}”.

Συμπεράσματα

1. Ἡ εἰσαγωγή τῶν ἐμβολίων στὴν ἰατρικὴ φαρέτρα, ὡς ἐνδεχόμενη προληπτικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ Covid-Sars 2, προϋποθέτει τὴν ἐν ψυχρῷ δολοφονία μεγάλου ἀριθμοῦ ἐμβρύων ἀνθρώπων.

2. Τὸ περιεχόμενο τοῦ ἐμβολίου καθὼς καὶ ὁ τρόπος δράσης στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό ἐπιφέρει πλεῖστες ὅσες ἀναπηρίες, πολλάκις σοβαρές, ἕως καὶ θανατηφόρες.

3. Ἡ προώθηση τοῦ ἐμβολιασμοῦ μὲ ὄχημα τὴν πνευματικὴ ἐξουσία ἀποτελεῖ ἐξαναγκαστικὴ πράξη ἐλέγχου τοῦ αὐτεξουσίου καὶ ἐξισώνει τοὺς ἀνθρώπους μὲ πρόβατα ὀδηγούμενα ἐπὶ σφαγὴν.

4. Ὁ “Κύριος ἔδωκε φάρμακα” καὶ γιὰ τὴν συγκεκριμένη ἀνθρωπογενῆ καὶ ἀνιερὴ ἐπίθεση στὴν ἀνθρωπότητα μὲ αἰχμὴ τοῦ δόρατος τὸν “χιμαιρικὸ” Covid-Sars 2. Ἡ ἐπισταμένη γνώση τῆς ἰατρικῆς παθοφυσιολογίας, καθῆκον κάθε γιατροῦ, καὶ ἡ ἔντιμη κλινικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἔχουν ἤδη ἀπομυθοποιήσει σὲ συντριπτικὸ ποσοστὸ

τὴν ἀναγκαιότητα–τραγέλαφο τῶν νοσοκομειακῶν νοσηλειῶν καὶ τῶν εἰσαγωγῶν στὶς θανατηφόρες μονάδες ἐντατικῆς θεραπείας, ὅπου ἐπίορκοι γιατροὶ ζηλοῦν δόξαν Μέγκελε.

5. Τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως θὰ συγκριθοῦμε μὲ τοὺς lapsi, οἱ ὅποιοι δὲν κατάφεραν νὰ “κοινωνήσουν τῶν θείων παθημάτων” διὰ τοῦ μαρτυρίου, σὲ ἀντίθεση μὲ μᾶς, πού παραλογιζόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ γρίππη, καὶ κονιορτοποιοῦμε στὴ συνείδησή μας, “γιά τὸ τίποτε”, τὰ ζωηφόρα ἱερὰ εὐαγγελικὰ πιστεύματα.

6. Τὰ θανατωθέντα ἄθῳα ἔμβρυα θὰ γίνουν κριτές μας, διότι κακοποιήθηκαν γιά τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἀνίερης ἐπιστήμης, τῆς νέας αὐτῆς εἰδωλολατρικῆς θεότητας.

7. Σὲ ὅλες τὶς ἀνθρωποθυσίες πρὸς ἐξαγνισμό τοῦ λαοῦ, τόσο στὴν ἀρχαιότητα ὅσο καὶ σήμερα, προσφέρονται θύματα ἀδύναμα καὶ ἄθῳα. Στὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμο αὐτὸ ἀποτελοῦσε στοιχεῖο τοῦ “σπερματικοῦ λόγου”. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ, ἐκτὸς πάσης ἁμαρτίας, κενωθεὶς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρός μᾶς ἐξηγόρασε ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, τέτοιες πρακτικὲς ἀποτελοῦν ἀσύγγνωστο ὕβρι.

8. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι αὐτόνομη. Εἶναι φυσικὴ συνέπεια τοῦ κατ’εἰκόνα, δώρημα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπον γιά τὴν ἀνάφυξή του, λόγω τῶν συνεπειῶν, πὸν προέκυψαν ἀπὸ τὴν παράχρηση τοῦ αὐτεξουσίου του στὸν Παράδεισον. Ὁ Κύριος “ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπι-

στήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ, καὶ ἰατρὸν ἔκτισε καὶ μυρεψὸν καὶ φάρμακα ἐκ γῆς^{lxxix}”. Ἡ αὐτόνομη ἐπιστήμη καταντᾶ σὲ “αὐτονομία πλάνης^{lxxx}”, δηλαδή εἰδωλολατρεία κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο.

“Τὰ εἰδωλα τῶν ἐθνῶν, ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων..., καί, ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ’ αὐτοῖς^{lxxxi}.”

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Τάδε λέγει Κύριος·

«Ἐχουσι Μωσέα καὶ Προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν».

Λουκᾶ 16,20

Εἶπεν ὁ Κύριος·

«Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἀμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν».

Ἰωάννου 15,17

Ἔγγραφα στὴν Ἀθήνα τὴν 28ην Νοεμβρίου 2021, ἡμέρα μνήμης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ, τοῦ ἐλέγξαντος τὸν Κωνσταντῖνον Κοπρώνυμον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Εἰκονομάχους καὶ ἀθλήσαντος ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων.

π. Στυλιανὸς Ἐμμ. Καρπαθίου MD-PhD

Πρεσβύτερος

Ἴατρος - Ψυχίατρος

Διδάκτωρ Βιοηθικῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

- ⁱ Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Περὶ διαφόρων ἀποριῶν, P.G.91,1156 C-1157A
- ⁱⁱ Ἡ ἀποστροφή “μειξίς ἄμικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον” εἶναι τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου. Πηδάλιον, Σχόλια εἰς τὸν 83ον Ἀποστολικὸν Κανόνα, διὰ τοῦ ὁποίου καταδικάζεται ὁ Παποκαϊσαρισμός. Πηδάλιον σελ. 109.
- ⁱⁱⁱ Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 14,8 · 16,19· 17,5 · 18,2 · 18,10-21.
- ^{iv} Σοφία Σειράχ 38,6 κ. ε. «καὶ αὐτὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ· ἐν αὐτοῖς ἐθεράπευσε καὶ ἤρε τὸν πόνον αὐτοῦ.»
- ^v Γένεσις, 11,1-9
- ^{vi} Σπερματικὸς λόγος ἐνδεικτικὰ «Παρὰ πᾶσι σπέρματα ἀληθείας δοκεῖ εἶναι», Ἰουστίνου, Ἀπολογία Α', P.G. 6, 396B.
- ^{vii} “Ὁ ἥλιος δὲν θὰ ξεπεράσει τὰ μέτρα του, ἀλλιῶς, οἱ Ἐρινύες οἱ θεραπαινίδες τῆς Δίκης, θὰ τὸν ἀνακαλύψουν, γιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὴν φυσικὴ τάξη.” Ἡράκλειτος, Ἀπόσπασμα 94.
- ^{viii} Κολασσαεῖς, 1,17.
- ^{ix} <https://humanevents.com/2021/09/21/wuhan-scientists-planned-to-release-coronaviruses-into-chinese-cave-bats-18-months-prior-to-outbreak/>
- ^x Α' Κορινθίους, 1,27
- ^{xi} Δ. Καραμπερόπουλος, Ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐμβολιασμοῦ κατὰ τῆς εὐλογιᾶς ἀπὸ τοὺς ἔλληνες ἰατροὺς Ἐμμανουὴλ Τιμόνη καὶ Ἰάκωβο Πυλαρινό, (ἀρχές 18ου αἰ.) Βλ. Δελτίον Α' Παιδιατρικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 53, 2006.
- ^{xii} Isaak Asimov, Τὸ χρονικὸ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων, σελ. 198.
- ^{xiii} Boylston, Arthur (2012-07). «The origins of inoculation». Journal of the Royal Society of Medicine (en inglés) 105 (7): 309-313.
- ^{xiv} Institute Losier Charlotte, Update: COVID-19 Vaccine Candidates and Abortion-Derived Cell Lines, μὲ ἐπικαιροποίηση στὶς 02 Ἰουνίου 2021. Τὴν ἐγκυρότητα καὶ ἀξιοπιστία, τοῦ συγκεκριμένου Ἰνστιτούτου, ἀναγνωρίζει καὶ ὁ Εὐρωπαϊκὸς Ὄργανισμὸς Βιοηθικῆς.

^{xv} Πανδέκτες, I, III, 31, IV.I.

^{xvi} Institute Losier Charlotte, Update: COVID-19 Vaccine Candidates and Abortion-Derived Cell Lines.

^{xvii} Μονογραφία τοῦ προϊόντος: [//www.ema.europa.eu/en/documents/product-information/vaxzevria-previously-covid-19-vaccine-astrazeneca-epar-product-information_el.pdf](https://www.ema.europa.eu/en/documents/product-information/vaxzevria-previously-covid-19-vaccine-astrazeneca-epar-product-information_el.pdf)

^{xviii} Μονογραφία τοῦ προϊόντος: https://www.ema.europa.eu/en/documents/product-information/covid-19-vaccine-janssen-epar-product-information_el.pdf

^{xix} Institute Losier Charlotte..., ὀ.π. · Europees Instituut voor Bio-ethiek, Coronavirusvaccins en het gebruik van cellen van geaborteerde foetussen: stand van zaken. <https://www.ieb-eib.org/nl/nieuws/biomedisch-onderzoek/medisch-onderzoek/coronavirusvaccins-en-het-gebruik-van-cellen-van-geaborteerde-foetussen-stand-van-zaken-1926.html> · Official portal for North Dakota State Government, στήν ἠλεκτρονική διεύθυνση: www.health.nd.gov καὶ ἀναζήτηση, μέσω λέξεων-κλειδιῶν, ὅπως π.χ. fetal cell κλπ.

^{xx} Οἱ καταγγελίες τῆς κ. Melissa Strickler εἶναι κυκλοφορημένες ἀπὸ τὴν Project Veritas, στὸ πέμπτο βίντεο τῆς σειρᾶς ἐρευνῶν γιὰ τὸ εμβόλιο COVID τῆς Pfizer.

^{xxi} <https://www.newsbreak.gr/ellada/157394/yparchei-ypoleimma-dna-ton-nekron-emvryon-sta-emvolia/> xxii <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5130882/> (Vaccine. 2016 Dec 12; 34(51): 6617–6625. Published online 2016 Jun 15. doi: 10.1016/j.vaccine.2016.02.015 Bettina Klug et a. Adventitious Agents and Live Viral Vectored Vaccines: Considerations for Archiving Samples of Biological Materials for Retrospective Analysis

^{xxiii} Ἰωάννου, 16,13 καὶ 5,19

^{xxiv} Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατ'ἐπιτομήν, P.G. 31, 1080-1081 καὶ P.G. 31, 744

^{xxv} Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, 2, 12, PG 94, 320. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Κεφάλαια φυσικά κ.λ.π. 47,

PG 150, 1150A.

^{xxvi} Ἰσαάκ Ἱερομονάχου, Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, Ἄγιον Ὅρος, 2004, σ. 691)

^{xxvii} Παροιμίες 16,18.

^{xxviii} Ἡσαΐου 65,14.

^{xxix} Ἐξόδος, 21,22-23. Στὴν ἀρχαιοελληνικὴ γραμματεία ἢ “ἀνταποδοτικὴ κύρωση” ὀνομάζεται “ἀντιπεπονηθός”.

^{xxx} Ἐξόδος, 21,12 κ.έ.

^{xxxi} Ἐξόδος, 21,28 κ.έ.

^{xxxii} Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος Ἀρχ., Προγαμιαῖαι σχέσεις, πολιτικὸς Γάμος, Ἀμβλώσεις (Ἀναδημοσιεύσεις ἄρθρων) Ἐκδ. «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἐν Ἀθήναις 1986 σελ. 90-97.

^{xxxiii} Ψαλμ. 103,14α 139,15 Ἐκκλ. 11,5 καὶ Ψαλμ. 138 (139).

^{xxxiv} Δευτ. 32,6 (Ὡδὴ Μωϋσέως) Περισσότερα βλ. Στ.Καρπαθίου, Ἱστορία τοῦ ζυγωτοῦ καὶ ἐξωσωματικὴ γονιμοποίηση, Ἐκδ. Δόμος, Ἀθήνα, 2011, σελ. 185 κ.έ.

^{xxxv} Λουκᾶ 1,14 καὶ 1,41-45.

^{xxxvi} Ἰ.Καρμίρη, Τὰ Δογματικά καὶ Συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Τόμος I, σελ. 175.

^{xxxvii} Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως Γ', 2 P.G. 94, 985B- Καρμίρη Ἰ., Τὰ Δογματικά..., σελ.180.

^{xxxviii} Ἰ. Καρμίρη, Τὰ Δογματικά..., ὅ.π. σελ. 207.

^{xxxix} Μ. Ἀθανασίου, Πρὸς Σεραπίωνα 1, 28 (PG 26, 593D-596A)].

^{xl} Π.Μπούμη, Κανονικὸν Δίκαιον Ἀθήνα 1991 σελ. 6. · Β. Φειδᾶ, Ἱεροὶ Κανόνες Ἀθήναι, 1998, σελ. 23.

^{xli} Ἰ. Καρμίρη, Τὰ Δογματικά..., ὅ.π. Τόμ. Β' σελ. 808/(888)

^{xlii} Ἐπισήμως τὸ κείμενον-πηγὴ τῶν ἀπὸ 13-1-21 Συνοδικῶν ἀποφάσεων δὲν ἔχει δοθεῖ στὴν δημοσιότητα, μὲ ἀρχεῖακὸ ἀριθμὸ καταχώρησης 41/4-1-2021.

^{xliii} Μ. Ἀθανασίου, Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀμμούν. “Ἐπεὶ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῷ βίῳ γινομένων εὐρήσομεν τὰς διαφορὰς κατὰ τι γινομένας οἷον, φονεῦειν οὐκ ἔξεστιν, ἀλλ' ἐν πολέμοις ἀναιρεῖν τοὺς ἀντιπάλους καὶ ἔννομον καὶ ἐπαίνου ἄξιον ...” P.G. 26, 1173 B.

- ^{xliv} Ἀριθμῶν, λα', 19,24.
- ^{xlv} Πράξεις Ἀποστόλων, 5,15.
- ^{xlvi} Ματθαίου, 25,40 κ. έ.
- ^{xlvii} Pamela Acker, Vaccination A Catholic Perspective, 2020.
- ^{xlviii} <https://www.youtube.com/watch?v=XONxYzgXDDM>
- ^{xlix} <https://celebhook.com/melissa-strickler-pfizer-wikipedia-who-is-the-whistleblower/>
- ^l Ῥωμαίους, 12,19 κ.ᾶ
- ^{li} Γένεσις, 1,28
- ^{lii} Πρβλ. Μ. Βασιλείου, Κανῶν ξστ' καὶ Ἰωάννου Νηστευτοῦ, Κανῶν κθ'.
- ^{liii} Οἱ Κανόνες τοῦ Νηστευτοῦ δὲν περιλαμβάνονται στὸν 2ον τῆς Πενθέκτης Συνόδου, εἶναι ὅμως ἀσφαλεῖς ὁδηγοὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους.
- ^{liv} Δοξαστικὸ Ἐσπερίων, ΚΖ' Νοεμβρίου
- ^{lv} Αἰσχύλου, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, 1021,1046 καὶ 1008.
- ^{lvi} Σοφοκλέους Ἀντιγόνη, 255 κ. έ., «ὃ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὐ, λεπτή δ' ἄγος φεύγοντος ὡς ἐπῆν κόνις.»= ὁ νεκρὸς καθόλου δὲ φαίνονταν, ὄχι ἐνταφιασμένος βέβαια μὲς στῆ γῆ, μὰ φιλοχῶμα σὰν ἀπὸ κάποιο ποῦ ἠθελε ἀπ' τὰ μίασμα νὰ γλιτώσει, τὸν σκέπαζε ἀπὸ πάνω.
- ^{lvii} Πρβλ. Σοφοκλέους, Οἰδίπους Τύραννος, 876-878.
- ^{lviii} «Οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὠόμην τὰ σὰ κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραφα κάσφαλη θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν» Σοφοκλέους, «Ἀντιγόνη», 453 – 455. {Ὅταν ὁ Οἰδίποδας παραιτήθηκε ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς Θήβας, παρέδωσε τὴν ἐξουσία στοὺς δύο υἱοὺς του, τὸν Ἐτεοκλῆ καὶ τὸν Πολυνείκη. Τὰ ἀδελφία συμφώνησαν νὰ βασιλεύουν στὴν πόλη ἐναλλάξ κάθε χρόνο. Ὁ Ἐτεοκλῆς ὅμως ἀρνήθηκε νὰ παραδώσει τὸν θρόνο, μετὰ τὴν παρέλευση τοῦ πρώτου χρόνου στὸν Πολυνείκη, μὲ ἀποτέλεσμα, ὁ ζημιωθεὶς ἀδελφὸς νὰ αὐτοεξορισθεῖ στὸ Ἄργος. Ἐκεῖ ἐτοίμασε πολεμικὴ μηχανὴ καὶ ἐπιτέθηκε κατὰ τοῦ ἀθετήσαντος τὴν ὑπόσχεση ἀδελφοῦ του, ἀλλὰ τελικῶς τὰ δύο ἀδελφία ἀλληλοσκοτώθηκαν σὲ μονομαχία. Ὁ διά-

δοχος και θειος τους Κρέων αναλαμβάνοντας την έξουσία διέταξε να τιμηθεί μεταθανατίως ο Έτεοκλής με ταφή, και να άτιμωθει ο Πολυνείκης, με στέρηση όχι μόνον της ταφής, αλλά μιās συμβολικῆς ταφής με τῆ ρίψη λίγου χώματος στην άταφη σορό του. Ἡ ἀδελφῆ τῶν ἀλληλοεξοντωθέντων ἀδελφῶν Ἀντιγόνη ἐπιχειρεῖ τὴν ταφή τοῦ ἀδελφοῦ της, παρὰ τὴν βασιλικὴ διαταγή, ἀλλὰ συλλαμβάνεται, φυλακίζεται σὲ τάφο και αὐτοκτονεῖ. }

^{lix} Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος, Ἐξάβιβλον (Πρόχειρον Νόμων) Βιβλίον στ' τίτλος Ε'

^{lx} «...ἀπὸ τοῦ σπέρματός σου οὐ δώσεις λατρεύειν ἄρχοντι» {και κατὰ τὸ μασωριτικὸ κείμενο, «να μὴ ἀφιερώσεις οἰονδήποτε ἀπὸ τὰ τέκνα σου στὴν ὑπηρεσία τοῦ Μολώχ...»} Λευϊτικόν, 18,21 · 20,2. 27,1-8. Θεοδωρήτου Κύρου, Ἐρωτήσεις εἰς τὴν Ἑξοδον, ΚΕ' , P.G. 80,336BC.

^{lxi} ΜΕΕ Τόμ. ΙΒ' σελ. 454. R. Girard, Ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπήν, Ἐκδόσεις Ἐξάντας –Νήματα, Ἀθήνα, 2002, σελ. 122.

^{lxii} Φλάβιος Φιλόστρατος, Τὰ ἐς τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον, Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἐπιστολαὶ και Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου πρὸς τὰ ὑπὸ Φιλοστράτου εἰς Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα διὰ τὴν Ἱεροκλεῖ παραληφθεῖσαν αὐτοῦ τε και τοῦ Χριστοῦ σύγκρισιν. Cap. XXIII, (Ἐκδ. LOEB Τόμ. ΙΙ σελ. 542-543.)

^{lxiii} Ψαλμός, 126,1.

^{lxiv} Ἡ ἀποστολὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον ΣΤ', παράγρ. 11: Ἡ ἀποστολὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μαρτυρία ἀγάπης ἐν διακονίᾳ.

^{lxv} Ὡσηέ, 4, 11-12 κ.έ., Ἀποκάλυψις 14,8.

^{lxvi} Εἰς μὲν τὴν ἔννοια τοῦ “προπέτης” νοεῖται ὁ ἀπερίσκεπτος και βίαιος, εἰς δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ “αὐθάδης” ὁ ἰσχυρογνώμων, ἀπειθαρχος και ἀλαζονικός.

^{lxvii} The ICD-10 classification of mental and behavioural disorders: clinical description and diagnostic guidelines, F60.2. World Health Organization, 1992.

^{lxviii} Σοφοκλής, Οἰδίπους Τύραννος, στ. 371.

- lxi <https://www.protothema.gr/greece/article/1110629/paraitithike-apo-tin-epitropi-farmakoepagrupnisis-tou-eof-o-kathigitis-panagiotis-vlahogiannopoulos/>
- lxx Τετραμηνιαίο Τεῦχος Ὁρθοδόξου Πνευματικῆς Οἰκοδομῆς, «Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου», Τεῦχος 1ον, Ἰανουάριος–Ἀπρίλιος 2001, Ἔκδοσις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη. Ἡ μετάφραση στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀπὸ τὸν Γεωργιανὸ Συναξαριστὴ, εἶναι τοῦ φοιτητῆ κ.Γεωργίου Ἰνασαρίτζε. Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἐορτάζουν τὴν 31ῆν Ὀκτωβρίου.
- lxxi Πόποβιτς Ἰουστίνος, Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος, Ἐκδ. Ἀστήρ, Ἀθῆναι 1970, σελ. 35.
- lxxii Ματθαίου, 16,24.
- lxxiii Π.Χρήστου, «Διωγμοί», στὴν Θ.Η.Ε. Τόμ.5ος, σελ.123.
- lxxiv Α' -Β' -Γ' -Δ' Κανόνες τῆς ἐν Ἀγκύρα Συνόδου.
- lxxv Ἰωάννου, 12,31.
- lxxvi Β' Κορινθίους, 6,15.
- lxxvii Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, Λόγος πρὸς ποιμένα P.G. 88,1189. Πρβλ. τοὺς Α' -Β' -Γ' -Δ' Κανόνες τῆς ἐν Ἀγκύρα Συνόδου, κ. ἄ.
- lxxviii Λουκᾶ, 12,47.
- lxxix Πρβλ. Σοφία Σειράχ, 38,1-9.
- lxxx Γρηγόριος Θεολόγος, Λόγος 39, 7, P.G. 36,341C.
- lxxxi Ψαλμός, 113 (114), 12 καὶ 16.